Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul X Seria II-a Nr. 1765 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 30 decembrie 1954

Trăiască scumpa noastră patrie!

Republică îți închinăm
Suflare, braț și minte,
Republică, sub steagul tău
Noi mergem înainte.

In asemenea avîntate versuri cîntă poporul nostru patria sa iubită — Republica Populară Romînă.

Pe întreg cuprinsul patriei sărbătorim astăzi cea de a 7-a aniversare a proclamării Republicii Populare Romîne.

Muncim în uzine, pe ogoare, în școli sau laboratoare iar în serile lungi de iarnă alături de soții, copii sau prieteni ne bucurăm de succesele muncii de peste zi, citim și făurim îndrăznețe visuri. In sufletul fiecăruia din noi e o adîncă bucurie atunci cînd răsfoind ziarele, umblînd prin orașele patriei, sau ascultînd vocea crainicului de la posturile de radio, aflăm despre șarjele oțelarilor date peste plan, despre colectiviștii care se întorc spre casele lor cu carele pline de roade, despre mobila nouă pe care și-au cumpărat-o tinerii căsătoriți, despre ultimii analfabeți care au luat loc pe băncile școlii, sau despre apariția unei noi și reușite lucrări literare sau științifice. Noi știm că drumul nostru nu este un drum ușor, dar roadele muncii noastre, luminile viitorului apropiat ce se-ntrezăresc, ne însuflețesc, dau aripi tot mai mari și mai puternice muncii și învățăturii, cîntecelor și dragostei noastre.

Au trecut 7 ani de cînd sub conducerea partidului comuniștilor, poporul nostru a înlăturat monarhia Hohenzollernilor — reazim al claselor exploatatoare — și a pornit pe drumul construirii vieții sale noi.

Timp de veacuri poporul nostru și-a dus din greu viața sub cnutul unui odios pumn de hrăpăreți exploatatori autohtoni și străini. In Romînia burghezo-moșierească, bogățiile subsolului și uzinele erau stăpînite de către Rockfeller și Detterding, Morgan și Vickers, Malaxa și Ghica, Sturza și Aușnit. Pe spinarea poporului trăia păianjenul monarhiei, stăpînă a zeci de uzine și moșii, căi ferate și laboratoare, în timp ce masele de muncitori și țărani muncitori, după multe ore de trudă zilnică, duceau dorul unui codru de pîine. Doborîrea de la cîrma țării a reprezentanților burghezo-moșierimii, abolirea monarhiei și proclamarea Republicii Populare Romîne au pus pentru totdeauna capăt întunecatelor vremuri de oprelişti și mizerie, exploatare și ignoranță.

Actul istoric de la 30 Decembrie 1947 a fost posibil datorită eliberării patriei noastre de către glorioasele forțe armate ale Uniunii Sovietice, eliberare care a creat condițiile ca poporul muncitor, în frunte cu clasa muncitoare condusă de Partidul Comunist Romîn, să răstoarne clasele exploatatoare și să făurească statul democrat-popular.

După veacuri de robie și împilare, sîngerări și schingiuiri, harnicul nostru popor muncitor, condus de partidul comuniștilor și-a făurit patria sa liberă, independentă și democratică, pentru care au luptat iobagii romîni și maghiari răsculați la Bobîlna, pe care au visat-o și pentru care s-au jertfit Tudor Vladimirescu și Bălcescu, pentru care și-au dat viața zeci de comuniști și uteciști în anii ilegalității. Pentru prima oară în seculara sa istorie poporul nostru a devenit liber, a devenit stăpîn pe soarta sa, a căpătat posibilitatea de a dezvolta bogățiile patriei și întreaga economie națională în scopul făuririi unei vieți îmbelșugate și fericite tuturor celor ce muncesc.

Republica Populară Romînă — stat al oamenilor muncii de la orașe și sate reprezintă cucerirea fundamentală a poporului nostru, orînduirea cea mai înaintată și democratică cunoscută în istoria țării. Clasa muncitoare, în trecut cea mai asuprită și exploatată, este astăzi forța conducătoare a R.P.R. și a întregului popor muncitor pe drumul făuririi unei vieți fericite, pe drumul socialismului. Alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare în care clasa muncitoare are rolul de conducător reprezintă temelia de nezdruncinat a puterii noastre populare, constituie chezășia îndeplinirii tuturor sarcinilor noastre.

Descătușîndu-și forțele sale creatoare poporul nostru dispune de tot ce e necesar pentru a-și crea, cu ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice și al celorlalte state prietene din lagărul socialismului, o viață fericită.

Mari sînt realizările noastre. In anii puterii populare patria noastră a căpătat o industrie puternică, volumul producției industriale sporind de trei ori față de cel al Romîniei burghezo-moșierești. S-a dezvoltat industria grea și industria construcțiilor de mașini — temelia dezvoltării economiei naționale, ridicării nivelului de trai al poporului și întăririi capacității de apărare a patriei. A crescut cu mult producția industriei ușoare și alimentare.

Adînci transformări au avut loc în viața oamenilor muncii din patria noastră. Au dispărut pentru totdeauna șomajul și crizele. Sume importante sînt alocate anual pentru satisfacerea nevoilor social-culturale. Schimbări profunde s-au petrecut și în viața țărănimii muncitoare, care-și dăruiește astăzi forțele luptei pentru sporirea producției agricole, îmbunătățirea aprovizionării orașelor și ridicarea propriului ei nivel de trai. Zeci de mii de gospodării țărănești au pornit în anii din urmă pe calea muncii în comun. Intelectualitatea noastră se bucură în anii puterii populare de minunate condiții de viață și muncă, înconjurată fiind cu toată dragostea de popor pentru însemnata contribuție patriotică pe care o aduce la înflorirea și întărirea patriei. O largă dezvoltare a luat-o în anii puterii populare arta, literatura și știința.

Unul din principalele izvoare de forță ale R.P.R. este prietenia și unitatea frățească statornicită între poporul romîn și toate minoritățile naționale din R.P.R., pe baza rezolvării leninist-staliniste a problemei naționale. In strînsă prietenie poporul romîn și oamenii muncii aparținînd minorităților naționale luptă cu abnegație pentru înflorirea patriei iubite.

Consacrîndu-și eforturile construcției pașnice, poporul nostru întărește neîncetat vitezele Forțe Armate ale R.P.R., — scut al păcii și frontierelor sacre ale patriei.

Făcînd bilanțul victoriilor obținute în anii puterii populare, făcînd bilanțul mlădițelor noului apărute în minunata grădină a patriei iubite, harnicul și înțeleptul nostru popor, tineretul nostru muncitor, știe că succesele sale sînt indisolubil legate de faptul că în fruntea sa se află partidul clasei muncitoare, care învățînd necontenit din experiența gloriosului P.C.U.S. ne conduce cu înțelepciune pe drumul construirii vieții noi și fericite.

Ori cîtă cerneală ar vărsa scribii magnaților imperialiști pentru a lăuda modul de viață capitalist, ei nu ne vor putea arăta nici o țară capitalistă în care oamenii muncii să se bucure de atîtea drepturi și libertăți ca în Republica Populară Romînă.

Sărbătorind cea de a 7-a aniversare a Republicii Populare Romîne, poporul nostru, tineretul nostru își intensifică eforturile pentru îndeplinirea sarcinilor puse în față de partid. Recenta Hotărîre a Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații dă un nou și puternic imbold în lupta oamenilor muncii pentru înfăptuirea programului de măsuri economice indicate de plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953.

La chemarea partidului pentru realizarea cu succes a sarcinilor celui de al cincilea an al planului cincinal, pentru îndeplinirea Hotărîrilor plenarei C.C. al P.M.R. din august 1953, tineretul nostru muncitor alături de întregul popor își aduce o contribuție însemnată la lupta pentru îndeplinirea planului de producție la toți indicii, pentru sporirea productivității muncii și continua reducere a prețului de cost, pentru întărirea și apărarea proprietății socialiste, pentru ridicarea agriculturii, care odată cu dezvoltarea industriei grele și cu creșterea rapidă a industriei ușoare și alimentare producătoare de bunuri de larg consum, are o însemnătate hotărîtoare pentru dezvoltarea întregii economii naționale, pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor.

Poporul nostru muncitor sărbătorește cea de a 7-a aniversare a proclamării Republicii Populare Romîne în condițiile luptei pline de vigoare și hotărîre dusă de popoarele puternicului lagăr democratic în frunte cu marea Uniune Sovietică și de toți oamenii iubitori de pace din întreaga lume, pentru a apăra pacea împotriva noilor planuri ale ațîțătorilor la război, de reînviere a militarismului german agresiv, dușmanul păcii și libertății popoarelor europene.

Conferința de la Moscova, eveniment de importanță istorică în viața popoarelor Europei și ale lumii a propus să se renunțe la militarizarea Germaniei occidentale și să se treacă de îndată la rezolvarea problemei germane pe baze pașnice și democratice și la discutarea unui sistem de securitate colectivă în Europa, cu participarea tuturor statelor europene, indiferent de orînduirea lor politică și socială.

Conferința de la Moscova la care a luat parte și țara noastră a dat totodată un avertisment solemn acelora care-și închipuie că țările democratice se vor lăsa surprinse de evenimente arătînd că în cazul în care acordurile de la Paris vor fi ratificate, țările participante la conferință vor fi nevoite să ia măsuri neîntîrziate pentru a-și întări capacitatea lor de apărare, pentru a putea opune forțelor armate crescînde ale statelor imperialiste o forță nu mai puțin puternică.

Zăngănitul armelor de către cercurile imperialiste agresive nu poate speria poporul nostru. Liber și stăpîn pe soarta sa, muncind cu avînt pentru a-și construi o viață nouă poporul nostru știe că atîta vreme cît pe plan internațional țara noastră este unită în legături de prietenie și alianță indestructibilă cu țările uriașului lagăr socialist, iar pe plan intern este asigurată alianța de nezdruncinat dintre oamenii muncii de la orașe și sate, el nu are a se teme de nici un dușman. Nici un fel de forțe nu vor putea împiedica drumul glorios al poporului nostru pe calea construirii vieții sale noi.

Pornind în cel de al 8-lea an de existență a Republicii Populare Romîne, poporul nostru muncitor, tineretul nostru se angajează în fața partidului iubit să-și dăruiască toate forțele luptei pentru construirea socialismului, luptei pentru întărirea capacității de apărare și înflorirea scumpei noastre patrii — Republica Populară Romînă.

Brigăzi utemiste

PITEȘTI (de la corespondentul nostru). — Încă de la începutul anului acesta brigăzile de tineret conduse de utemistele Stoica Lucia, Duță Elena și Iliescu Elena, din secția 6-a țesut, de la fabrica textilă „11 Iunie" Pitești, și-au desfășurat întreaga lor activitate în cadrul întrecerii socialiste.

Sprijinită îndeaproape de meșterul comunist Oprescu Constantin, brigada de tineret condusă de utemista Stoica Lucia, a îndeplinit pînă la 15 decembrie sarcinile anuale de plan și a dat în plus 27.845 metri țesături.

Brigada condusă de utemista Duță Elena și-a realizat pînă la aceeași dată sarcinile din planul anual de producție și a dat peste plan mai mult de 23.449 metri țesături, iar brigada condusă de utemista Iliescu Elena a dat peste planul anual 21.470 metri țesături.

Acordînd atenția cuvenită calității țesăturilor, cele 3 brigăzi au reușit să îmbunătățească calitatea țesăturilor cu 5 la sută. Pe întreaga secție s-au realizat și economii în valoare de 17.900 lei.

Crește continuu producția de încălțăminte

Printre cele 44 de întreprinderi și cooperative meșteșugărești din regiunea Oradea care dau produse în contul anului 1955 se numără și fabrica de încălțăminte „Solidaritatea" din Oradea. Planul anual de producție a fost realizat încă de la 18 decembrie. De la începutul anului și pînă la 23 decembrie, colectivul acestei fabrici a produs peste plan, 40.000 perechi de încălțăminte și a economisit materiale în valoare de 534.506 lei. In același timp au redus prețul de cost al produselor cu 2,78 la sută.

O contribuție de seamă au adus brigăzile de economii. Astfel, brigada condusă de Ștefan Paller a economisit de la 1 noiembrie la 22 decembrie, 18.883 dm.p. de piele, iar brigada de tineret condusă de Martin Henuți, a economisit 12.484 dm.p. de piele și a îmbunătățit calitatea produselor cu 2.30 la sută.

Economii în valoare de peste 21.000 lei

GALAȚI (de la corespondentul nostru) — In vederea reducerii prețului de cost al produselor muncitorii de la Șantierul naval din Brăila luptă pentru a descoperi și pune în valoare noi rezerve interne.

Zilnic la cabinetul tehnic se primesc noi propuneri de inovații și raționalizări.

Maistrul strungar Kirlacovsci Max, a propus înlocuirea materialului neferos, care se folosea la lucrarea roților de cisterne, cu material feros. Aplicarea acestei inovații a adus întreprinderii o economie de peste 17.000 lei Inovatorul a fost premiat cu suma de 3.533 lei.

Folosind pe scară largă inovațiile care se fac, muncitorii Șantierului naval din Brăila au realizat economii în valoare de peste 21.000 lei.

Se dezvoltă industria alimentară

În vitrinele magazinelor alimentare au apărut mărfuri purtînd etichete necunoscute acum un an: Fabrica de conserve Tecuci, Fabrica de suc de fructe Rîureni, Atelierul de mezeluri Arad etc.

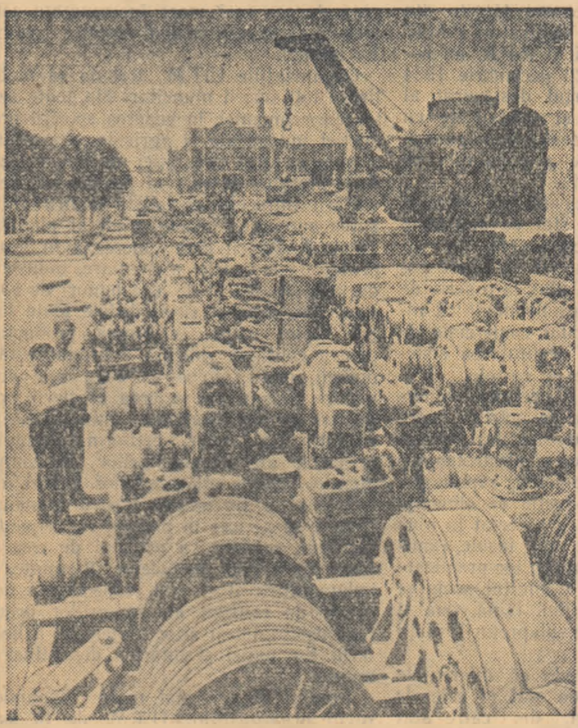
Pe lista noilor unități industriale se adaugă fabrica de conserve de lapte, „Mureșul" de la Remetea, stația de îmbuteliere a apelor minerale de la Borsec, fabricile de pîine din Baia Mare, Petroșani, Cernavodă, Caransebeș, Oțelul Roșu și altele. Importante lucrări s-au executat și în alte întreprinderi ale industriei alimentare, cum sînt fabrica de produse lactate din Vatra Dornei, fabricile „Stela" și „Biruința" din Capitală, antrepozitele frigorifere din Orașul Stalin, București și Craiova etc. Au fost construite de asemenea mari îngrășătorii de porci la Căzănești, regiunea București, Orăștie și Ghelar, regiunea Hunedoara.

Dezvoltarea capacității de producție a industriei alimentare a contribuit la crearea condițiilor pentru desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații.

(Agerpres)

Noi uzine clădim, rodul holdei sporim,
Vrem în pace cu orice popor să trăim,
Dar dușmanii de ar fi să ne calce în prag
Ii vom frînge în numele — a tot ce ni-i drag
Inălța-vom spre glorie-al Patriei steag.

(din Imnul de Stat al R.P.R.)

Industria grea a patriei noastre s-a dezvoltat puternic în regimul democrat-popular.

In fotografie sînt prezentate diverse utilaje petrolifere fabricate de uzinele „1 Mai"-Ploești gata de plecare spre Valea Prahovei.

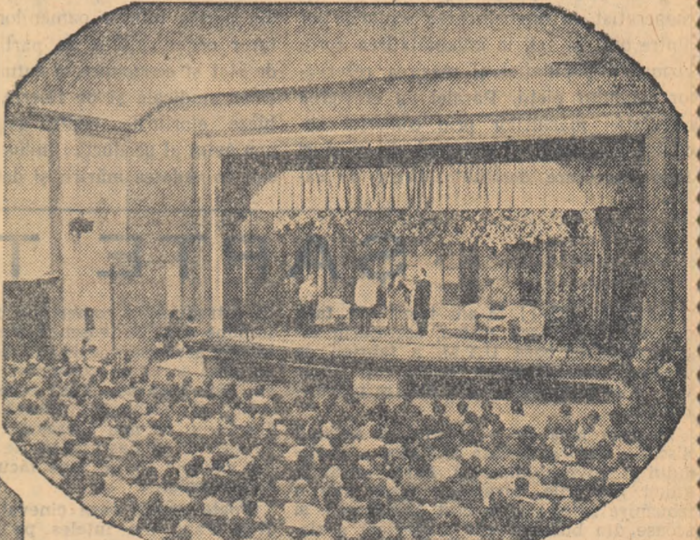
Doi tineri de la „Industria Textilă Lugoj". Inginerul Teodor Popa explică tinerei Florica Bujor, cum se lucrează la ring, ca firele să aibă o calitate superioară. Ei se străduiesc să dea produse mai multe și mai bune pentru oamenii muncii.

Ca mîine acești tineri, studenți ai Institutului de Mine din București, vor conduce munca minerilor din galerii, sectoare și mine. Printr-o muncă însuflețită, pentru a da cît mai mult cărbune industriei socialiste, pentru întărirea continuă a patriei, ei își vor arăta recunoștința pentru condițiile bune de învățătură asigurate de partid și guvern.

Secția I zootehnică, a G.A.S. Jegălia, raionul Fetești, are vaci de rasă roșie. Prin furajarea vacilor pe grupe de producție, s-a obținut o depășire a planului pînă la 30 octombrie 1954, de 9.120 litri lapte. In fotografie: brigadierul zootehnic Jurma Liviu și mulgătorul fruntaș Ceciul Ilie.

In inima Bicazului, în locul unde stînca de granit este sfredelită spre a face loc apelor tumultoase — viitorilor cai putere, care vor porni noua industrie a Moldovei și va aprinde becurile în case țărănești — poți găsi un minunat club.

In această seară, în sala de teatru a clubului constructorilor Hidrocentralei „V. I. Lenin" din Bicaz are loc un spectacol.

In bătrînul palat din Cotroceni, unde cu ani în urmă se lăfăiau regii, copiii oamenilor muncii construiesc azi nave.

La cercul constructorilor de nave din Palatul Pionierilor din București, fotograful a surprins pe meșterii „transatlanticelor", absorbiți în munca lor migăloasă.

E oră de sport la Școala profesională a Combinatului Metalurgic Reșița. Se desfășoară un pasionant meci de box între elev și profesor. Ceilalți elevi stau pe bancă așteptînd să le vie rîndul.

Tineri sănătoși, cu corpul oțelit, sînt gata pentru a munci cu spor, pentru a apăra la nevoie cu nădejde țara.

O clipă de răgaz pe cîmpul de instrucție. Se citește foaia volantă. Ostașii ascultă cu atenție faptele acelora care s-au evidențiat în pregătirea de luptă și politică. Peste cîteva minute, va începe din nou „lupta". Automatele se vor îndrepta amenințător spre „inamic". Așa se instruiesc apărătorii dîrzi ai patriei noastre.

Foto: AGERPRES

Pe drumul îmbunătățirii continue a aprovizionării oamenilor muncii

Pe întreg cuprinsul patriei noastre, oamenii muncii de la orașe și sate au primit cu bucurie Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn și a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații — eveniment de mare însemnătate în dezvoltarea economică a țării noastre.

Tineretul muncitor, alături de întregul nostru popor, vede în măsura trecerii de la comerțul pe cartele la comerțul desfășurat un rezultat al muncii pline de avînt depuse de cei ce muncesc pentru realizarea sarcinilor puse de iubitul nostru partid. Noua Hotărîre este totodată expresia grijii partidului nostru pentru ridicarea neîncetată a nivelului de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate, este un izvor dătător de încredere în forțele și capacitatea noastră de a obține noi succese pe calea arătată de partid.

Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953, trasînd obiectivele politicii economice a partidului nostru în etapa actuală, a pus ca sarcină ca pe baza realizărilor în dezvoltarea industriei în țara noastră să se ridice și să se dezvolte necontenit producția agricolă, să sporească simțitor producția de bunuri de larg consum, urmînd ca în cursul anului 1954 să se treacă de la comerțul pe cartele la comerțul desfășurat. Mobilizați de partid, oamenii muncii din țara noastră, în frunte cu clasa muncitoare, au desfășurat în cursul anului 1954 o muncă rodnică pentru înfrîngerea greutăților și lipsurilor economice, pentru dezvoltarea economiei naționale, pentru îmbunătățirea aprovizionării populației și ridicarea nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc.

Datorită muncii pline de avînt patriotic a țărănimii muncitoare, care a răspuns cu însuflețire chemării partidului și guvernului, s-au obținut în anul acesta unele succese importante în domeniul producției agricole. Suprafața însămînțată în anul acesta a crescut față de anul 1953; în acest an agricol s-a obținut o recoltă de peste 9 milioane tone cereale și alte boabe. De asemenea, rezultatele recoltei din anul 1953 și 1954, cît și măsurile de cointeresare a producătorilor, luate de partid și guvern, au influențat favorabil creșterea animalelor și sporirea producției marfă de carne și grăsimi.

Industria bunurilor de larg consum a realizat în anul 1954 un progres în ceea ce privește mărirea producției, îmbunătățirea calității mărfurilor și lărgirea sortimentelor, introducîndu-se totodată în producția de serie, mărfuri noi în industria alimentară, ușoară, electrotehnică, metalurgică, chimică, locală și cooperatistă.

Măsurile luate de guvern pe baza Hotărîrii plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din august 1953, au dus, de asemenea, la lărgirea activității comerțului de stat și cooperatist, la intensificarea schimburilor dintre oraș și sat, la îmbunătățirea aprovizionării populației și mărirea rezervelor fondului pieții. Paralel cu creșterea circulației mărfurilor prin comerțul socialist s-a mărit și volumul de mărfuri agro-alimentare desfăcute direct de către producătorii agricoli pe piața orașelor, ceea ce a contribuit la îmbunătățirea aprovizionării populației.

Considerînd că în economia noastră sînt create condițiile necesare trecerii la comerțul fără cartele, așa cum a fost indicat în Hotărîrea plenarei lărgite din august 1953, Comitetul Central al P.M.R. și Consiliul de Miniștri al R.P.R. au hotărît ca din ziua de 26 decembrie 1954 să se treacă la comerțul desfășurat al produselor alimentare și industriale cu prețuri unice de stat, desființîndu-se sistemul de aprovizionare a populației pe bază de cartele și rații.

Hotărîrea prevede că nivelul general al prețurilor unice de stat se stabilește la nivelul prețurilor comerciale în vigoare în comerțul socialist cu unele corecturi în minus sau în plus la o serie de produse. Aceste corecturi nu modifică nivelul general al prețurilor comerciale de stat existent pînă la desființarea sistemului de aprovizionare pe cartele.

Se reduc în acest fel prețurile comerciale de stat la o serie de mărfuri, între care la mălai, produse textile, încălțăminte, articole metalice și electrotehnice de uz casnic, medicamente, săpun etc. Pentru a stimula producția de alimente de primă necesitate, s-au corectat în plus prețurile la carne, lapte, ouă, fasole, rămînînd însă sub nivelul prețurilor practicate pe piața țărănească. Comerțul socialist vinde astăzi carne, mălai, făină, ouă și alte produse alimentare sub prețurile pieții țărănești.

Hotărîrea mai prevede că diferențele între prețurile unice de stat și cele de cartelă se vor acoperi de către stat printr-o compensație bănească (dependentă de tipul cartelei posedate pînă în prezent), care se va plăti lunar tuturor salariaților, pensionarilor și membrilor lor de familie; această compensație nu face parte din salariu și nu este impozabilă. De asemenea, vor fi majorate corespunzător bursele elevilor și studenților. Oamenii muncii văd în aceste prevederi o manifestare a grijii partidului și guvernului pentru oamenii muncii și în primul rînd pentru clasa muncitoare.

Desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații creează condiții pentru creșterea continuă a volumului de produse de consum popular, mărește cointeresarea oamenilor muncii în sporirea producției industriale și agricole, înlesnește dezvoltarea tot mai largă a schimbului de mărfuri între oraș și sat. În același timp se creează posibilitatea unor treptate reduceri de prețuri pe baza creșterii productivității muncii, a scăderii prețului de cost al producției și creșterii volumului de mărfuri pe piață, făcînd posibilă aplicarea consecventă a sistemului socialist de retribuire și stimulare a oamenilor muncii, potrivit cu cantitatea și calitatea muncii lor și mărirea salariului real al muncitorilor și funcționarilor.

Hotărîrea scoate în evidență faptul că trecerea la comerțul desfășurat — cere din partea tuturor oamenilor muncii, tuturor organizațiilor de partid, organelor de stat și economice, a tuturor organizațiilor sindicale și de tineret, să-și dubleze eforturile pentru asigurarea unui nou avînt al producției industriale și agricole în vederea măririi și dezvoltării economiei naționale, a satisfacerii tot mai largi a nevoilor de consum ale populației, a întăririi capacității de apărare a statului nostru. Lupta pentru sporirea producției agricole, pentru ca în anul viitor să obținem o recoltă îmbelșugată este o sarcină de cea mai mare însemnătate care trebuie să stea în centrul atenției oamenilor muncii.

Organizațiile U.T.M. trebuie să mobilizeze toți tinerii muncitori din toate sectoarele economiei, în vederea sporirii producției industriale și agricole, dezvoltării și îmbunătățirii circulației mărfurilor, scăderii prețului de cost al produselor, dezvoltării întrecerii socialiste pentru realizarea sarcinilor ultimului an al planului cincinal. Tinerii care lucrează în întreprinderile industriei alimentare, industriei de încălțăminte și de alte bunuri de consum sînt chemați să-și dedice toate forțele luptei pentru creșterea producției, pentru continua ridicare a productivității muncii, pentru folosirea celor mai economice măsuri în vederea creșterii producției, pentru grabnica îmbunătățire a calității produselor, conform cerințelor crescînde ale consumatorilor. În centrul atenției tuturor organizațiilor U.T.M. din industrie, a tineretului nostru muncitor, trebuie să se afle în prezent lupta pentru continua scădere a prețului de cost pe baza extinderii metodelor înaintate, a îmbunătățirii și strictei respectări a normelor de consum ale materiilor prime, combustibilului și altor materiale, a lichidării fluctuației și întăririi disciplinei în muncă.

Sarcini de cea mai mare răspundere revin organizațiilor U.T.M. de la sate. Cunoscînd faptul că lupta pentru obținerea unei recolte bogate în anul viitor depinde în mare măsură de felul cum se pregătesc în cursul iernii lucrările de primăvară, organizațiile U.T.M. trebuie să acorde toată atenția luptei pentru repararea mașinilor agricole și tractoarelor, asigurării țărănimii muncitoare cu semințe și îngrășăminte, pentru asigurarea unei bune desfășurări a muncilor agricole, pentru cîștigarea bătăliei pentru o producție agricolă mărită.

Sarcini de mare răspundere în lupta pentru funcționarea perfectă a sistemului de aprovizionare fără cartele revin organizațiilor utemiste și tinerilor lucrători din cooperație. Brigăzile de bună deservire din comerț și cooperație trebuie să fie în fruntea luptei împotriva necinstei, fraudelor, frustării intereselor consumatorilor, ele trebuie să acorde toată atenția îmbunătățirii deservirii consumatorilor. Toți tinerii lucrători din comerț sînt datori să contribuie la organizarea muncii în așa fel, încît vînzarea mărfurilor să decurgă fără întreruperi, la un înalt nivel de deservire a consumatorului.

Grija deosebită a partidului și guvernului pentru satisfacerea în tot mai mare măsură a cerințelor celor ce muncesc, poporul muncitor îi va răspunde printr-o muncă și mai avîntată și mai rodnică. Alături de toți oamenii muncii din patria noastră, tineretul va munci și pe viitor cu toate forțele și capacitățile sale, cu tot elanul său creator convins că astfel va contribui la întărirea și înflorirea Republicii Populare Romîne, la crearea unei vieți tot mai fericite poporului muncitor.

Și-au înțeles datoria

La sfîrșitul zilei de muncă, șefului secției radio I de la fabrica „Electromagnetica" din Capitală, i se raportă o cifră neobișnuită. Aceasta reprezenta producția obișnuită a fabricii, plus vreo 10 procente.

— Nu s-a ajuns de mai mult timp la o asemenea depășire a planului — își zise acesta.

La mitingul care a avut loc în aceeași zi, unde s-a discutat despre recenta Hotărîre a partidului și guvernului, șeful secției a pomenit despre succesul celor două brigăzi de la bandă. Muncitoarele care lucrează în bandă aparatele de radio, și-au înțeles datoria.

. . . .

În dimineața aceea, în secția de radio lucrul a început în mod obișnuit. Cele două responsabile de brigadă au aprovizionat cu materiale mesele de lucru și au cercetat fișele de operații. Fetele din brigăzi au început să lipească pe șasiuri condensatori, să monteze transformatori, socluri de lămpi, să facă conexiuni. La Mihai Marin au ajuns primele aparate pentru verificare. Instalația de joasă frecvență e bună — mai departe! Responsabila brigăzii, care lucrează pe partea dreaptă a benzii, utemista Amza Paraschiva își reluă ocupația obișnuită.

— Tovarășe Zăinescu, uite aici, la lipitura asta trebuie ținut mai mult fierul electric. Cositorul trebuie să unească trei fire. Uite așa...

Sau:

— Lenuțo, ar trebui să ai mai multă grijă de cositor, să nu-l risipești. Și uite ce de aparate s-au îngrămădit lîngă tine. Am să-ți ajut.

De partea cealaltă a benzii, responsabila celeilalte brigăzi, Busuioc Petruța, urmărea cum lucrează mezina colectivului, Elmira Segal.

— Elmira dragă, cînd dai aparatul pe bandă nu uita să închizi condensatorul. Dacă-l lovit cînd e deschis, aparatul se întoarce înapoi la reparație.

Totul părea obișnuit în această zi. Cele două responsabile de brigadă alergau de la o operație la alta pentru a înlătura eventualele gîtuiri, ajutînd pe tovarășele care rămîneau în urmă; ducea o luptă strînsă pentru economii de materiale; asigurau o bună organizare a aprovizionării. Fetele din brigăzi se întreceau între ele ca și altădată — montau piese și verificau aparate. Cele din brigada Amzei Paraschiva se uitau din cînd în cînd peste bandă la cele din brigada lui Busuioc Petruța, spre a vedea „cum stau cu producția". Tot din cînd în cînd își spuneau și cuvinte.

— Ei Munteanu, cum stai?

— Dar tu? Eu am dat pe bandă două aparate la semn.

Totuși un lucru era schimbat. Fiecare muncitoare din secție citise sau auzise Hotărîrea partidului și guvernului cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații. În ea sînt paragrafe care se referă direct la munca lor... reducerea prețurilor la aparatele de radio cu 10,5 la sută... sarcinile muncitorilor din industrie... Și în mintea fiecărei muncitoare se stabilise un gînd, o dorință. Acum ea îi călăuzea munca. Șasiul aparatului de radio, parcurgea drumul pînă cînd devenea un aparat care cîntă, într-un timp mai scurt ca pînă acum. Încolo totul era ca mai înainte.

Așa a decurs munca în prima zi de aplicare a Hotărîrii. La sfîrșitul zilei de muncă, șefului secției i s-a raportat o cifră neobișnuită. Muncitoarele care lucrează în bandă la aparatele de radio, și-au înțeles datoria.

V. CONSTANTINESCU

Spectacolul cu piesă „Arcul de Triumf"

Miercuri seara a avut loc la Teatrul Municipal spectacolul cu piesa „Arcul de Triumf" de Aurel Baranga, laureat al Premiului de Stat.

La spectacol au asistat tovarășii: D. Coliu, acad. prof. dr. C. I. Parhon, acad. prof. Tr. Săvulescu, M. Dalea, Constanța Crăciun, L. Răutu, Liuba Chișinevschi, Ghizela Vass, St. Moraru, C. Popescu, D. Simulescu, conducători ai instituțiilor și organizațiilor centrale și de masă, reprezentanți de frunte ai vieții noastre culturale, științifice și artistice, reprezentanți ai presei și oameni ai muncii.

Piesa de teatru „Arcul de Triumf", noua lucrare a dramaturgiei noastre, este închinată luptei eroice a comuniștilor în ilegalitate pentru eliberarea patriei noastre. Ea evocă evenimentele dintr-un oraș din nordul Moldovei, cîtva timp înainte de eliberarea sa de către glorioasele Armate Sovietice.

Din distribuția piesei fac parte: Lucia Sturza Bulandra, artistă a poporului, laureată a Premiului de Stat, Toma Dimitriu și Jules Cazaban, artiști emeriți, laureați ai Premiului de Stat, Fory Etterle și Ștefan Ciubotărașu, laureați ai Premiului de Stat, Ion Manta, Ileana Predescu, Natașa Alexandra, Dan Nasta, Sorin Gabor, Mircea Balaban și alții.

Regia aparține maestrului emerit al artei Sică Alexandrescu, iar decorurile sînt realizate de W. Siegfried, maestru emerit al artei, și Anton Gheorghiu, laureat al Premiului de Stat.

Spectacolul cu lucrarea dramatică „Arcul de Triumf" s-a bucurat de mult succes.

(Agerpres)

O bună aprovizionare cu lemne pentru oamenii muncii

Zilnic la rampa de descărcare a gării Hunedoara se opresc 15-25 de vagoane cu lemne. Numai de la 28 noiembrie și pînă în prezent au intrat în depozitul „Combustibilul" din Hunedoara, pentru a fi desfăcute populației din oraș, peste 500 de vagoane de lemne de foc.

O bună aprovizionare cu lemne este asigurată și în celelalte centre muncitorești și orașe din regiunea Hunedoara. Astfel, în centrele muncitorești Simeria și Teiuș au fost desfăcute de la 28 noiembrie și pînă acum peste 300 vagoane cu combustibil.

Pînă acum planul de aprovizionare cu lemne de foc pentru luna decembrie a fost realizat în raionul Ilia în proporție de 277 la sută, în raionul Hunedoara în proporție de 198 la sută, iar în raionul Hațeg în proporție de 151 la sută. Buna aprovizionare cu lemne de foc, obținută în ultimul timp, se datorește și trustului lemnului din orașul Sebeș, care a livrat direct depozitelor „Combustibilul" în această perioadă 800 vagoane cu lemne de foc.

Vom trimite mai multe produse agricole la oraș

Hotărîrea partidului și guvernului cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații a fost primită cu însuflețire de către muncitorii gospodăriei noastre. Desființarea cartelelor și reducerea prețurilor la unele produse necesită o aprovizionare mai abundentă a populației muncitoare, atît cu produse industriale cît și cu produse agricole. Hotărîrea prevede o serie de măsuri însemnate, menite să ducă la îmbunătățirea aprovizionării populației, la ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor. Sarcina de seamă ce revine oamenilor muncii din agricultură este aceea de a mări necontenit producția agricolă, pentru a trimite cît mai multe produse agro-alimentare la oraș.

Muncitorii gospodăriei noastre au depus o muncă stăruitoare pentru a trimite pe piețele orașelor cantități tot mai sporite de produse agricole, contribuind astfel la o mai bună aprovizionare a oamenilor muncii. Roadele strădaniei comune se văd limpede în rezultatul îndeplinirii planului de producție. Astfel, la cereale, planul în anul acesta a fost depășit cu 8 la sută, la mazăre cu 27 la sută, la prune cu 136 la sută etc. Aceste succese constituie o garanție pentru îndeplinirea sarcinilor sporite care ne stau în față.

Pentru a înfăptui măsurile prevăzute de Hotărîre ne vom strădui să organizăm mai bine munca, să aplicăm pe scară cît mai largă metode avansate de lucru în scopul obținerii unor recolte tot mai îmbelșugate. Muncitorii gospodăriei noastre sînt hotărîți să sprijine cu toate forțele aplicarea noului sistem de aprovizionare fără cartele, muncind cu tot elanul pentru îndeplinirea și depășirea planului de producție agricol, pentru întărirea economiei noastre naționale.

DAN COMȘA
tehnician șef al gospodăriei agricole de stat „I. L. Caragiale" Băneasa

ȘAPTE TINERI

Însfîrșit, iată-l! M-am trezit în față cu tovarășul Lascu Anton, secretarul organizației de bază U.T.M. a fabricii de confecții din Rîmnicu-Sărat; un tînăr vioi, plin de energie, cu o privire pătrunzătoare.

Intenția mea de a încerca să deschid discuția despre recenta Hotărîre a partidului și guvernului, eșuă. Parcă mi-ar fi ghicit gîndurile, tovarășul Lascu avu o izbucnire lirică: „Am citit Hotărîrea... și scoase din buzunar ediția specială a ziarului „Scînteia". Am stat de vorbă cu tinerii de la noi. Împreună ne-am bucurat. Cred că tinerii noștri au desprins ceea ce-i mai important: *să muncească cu și mai mult suflet*... Dar știi ce tovarășe, vorbește mai bine cu ei, cu tinerii din secția noastră, a tineretului. Te vei convinge că tinerii au înțeles Hotărîrea..."

L-am ascultat.

★

Tovarășul Istrate Radu, șeful secției de tineret, este unicul... vîrstnic. Tipul „moșului" cumsecade, sfătos, bun de povești, iubit de tineri. Se afla într-o discuție aprinsă cu utemista Untea Paraschiva. Se interesa cîte butoniere s-au bătut pînă atunci. Cum află de prezența „tovarășului de la ziar", se porni: „Despre Hotărîre?... Află că la noi nu-i de șagă. La noi, vorba Hotărîrii despre scăderea prețului de cost este bine rostuită. Am economisit în luna care a trecut peste 350 de ace de mașină. Luna care vine, economiile vor fi mai mari. Și apoi eu ajut acum la înfăptuirea unei organizări mai bune a secției... Și încă o vorbă: am eu un băiat, Tigvă Dumitru pe nume, la care țin mai mult; îl scot în cîteva luni, utemist. Îl călesc eu la muncă, să merite..."

La plecare am aflat că tovarășul Radu Istrate este membru de partid.

Tovarășul Niță Pană, responsabil de zonă, din secția tineretului, era înfierbîntat. Cerceta pedant, pachetele cu salopete care trebuiau să plece din secție. Le răsucea ba într-o parte, ba în cealaltă. Mi se adresă: „Se spune, acolo, în Hotărîre, că introducerea comerțului fără de cartele impune o grijă deosebită pentru îmbunătățirea serioasă a calității mărfurilor. Pot eu uita cerințele consumatorilor? Privește aici, tovarășe. Este bine finisat costumul de salopetă? Picasă la magazie! Dacă nu, se mai lucrează. Mă interesez în special ca nasturii să fie bine întăriți, iar cheițele să fie bine făcute la capătul butonierelor..."

Poate spune oare cineva că tovarășul Niță Pană n-a înțeles pe deplin Hotărîrea?

Tovarășa Nicolae M. Ioana este responsabila unei brigăzi utemiste din secția tineretului. Am găsit-o lucrînd în mare viteză la o mașină de cusut. Sub acul mașinii alergau zeci și zeci de metri de material. Încă o parte de salopetă încheiată. Și încă o parte... N-o puteam reține din lucru. Deodată acul încremeni din goana-i fantastică. Tovarășa Nicolae se ridică de la mașină și privi în spre tovarășele de brigadă. Totul era în ordine. Am profitat de momentul ivit și am aflat următoarele: (Dar mai bine s-o lăsăm pe ea să vorbească).

„Hotărîrea acordă o mare importanță creșterii productivității muncii. Fetele noastre se străduiesc în muncă. În loc de 80 de operații cît sînt planificate în 8 ore, lucrează cîte 135-140 de operații. Totul este posibil dacă vrei!"

Tovarășa Turcu Aneta — o fată negricioasă la față, agilă în mișcări, este o bună *călcătoreasă* din secția tineretului. De 4 ani de cînd lucrează în fabrică n-a ars vreun material.

Am găsit-o îndeletnicindu-se cu o operație curioasă. Nicăieri nu se vedea vre-o mașină de călcat. Așeza pe masă, într-o anumită ordine, haine și pantaloni de salopetă. O singură frază de-a ei m-a lămurit că într-adevăr este o fată de ispravă: „Folosesc metoda Voroșin; îmi pregătesc lucrul pentru mîine dimineață".

Nici nu-mi dădusem seama. Timpul trecuse. Eram la capătul zilei de lucru. Înainte de a părăsi secția tineretului am avut prilejul să mai cunosc încă doi tineri.

Primul tînăr: tovarășa *Maria Breb*, mașinista. Cînd am întîlnit-o nu înțelegeam ce făcea. Mergea pe rînd la mașini. Se oprea și cerceta cîte un minut, două. După aceea își nota cîte ceva. Am aflat apoi cu ce se îndeletnicea: își strîngea material pentru un articol la gazeta satirică. O văzusem pe responsabila postului utemist de control în plină acțiune. „Nu trebuie să spun eu, cred că-ți dai seama, tovarășe, că și acest lucru este strîns legat de Hotărîre... Grija pentru mașinile noastre..." Într-adevăr...

Al doilea tînăr: Petre Arghir, un băiat cu o privire galeșă.

Mă revăzusem cu tovarășul Lascu, secretarul organizației U.T.M. Tocmai îi povesteam impresiile culese despre tinerii din secția lor. În cameră a intrat tovarășul Arghir. Atunci l-am cunoscut. La întrebarea dacă lucrează în secția tineretului s-a făcut deodată roșu ca focul. Un răspuns sec pecetlui starea ivită brusc.

— Am lucrat...

Datorită unor acte de indisciplină fusese mutat din secția tineretului. Aceasta, nu de mult. Și se simțea extrem de stînjenit. Și el mi-a spus atunci cîteva cuvinte: „E drept, am fost indisciplinat... Văd însă în jurul meu strădaniile tovarășilor... Hotărîrea i-a însuflețit... Și eu... adică înțelegi ce vreau să spun..." Și plecă.

Trebuiesc oare multe cuvinte pentru a dovedi că tinerii din secția tineretului a fabricii de Confecții din Rîmnicu-Sărat au înțeles deplin recenta Hotărîre a partidului și guvernului?

Nu multe lucruri pot deslănțui forțele nesecate, creatoare ale tinerilor. De fiecare dată însă îndemnul partidului, măsurile luate de partid și guvern pentru dezvoltarea economică a R.P.R. găsesc un puternic răsunet în conștiința tineretului.

H. SAMSON

Au răspuns cu însuflețire chemării partidului

Numeroși tehnicieni și ingineri din întreprinderile regiunii Oradea au răspuns cu însuflețire chemării partidului de a da un sprijin organizatoric și tehnic S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat în muncile de reparație a tractoarelor și mașinilor agricole.

O primă echipă alcătuită din 2 ingineri și 14 tehnicieni de la fabrica de mașini unelte „Înfrățirea" a și plecat să lucreze la gospodăria agricolă de stat Salonta, S.M.T. Marghita și S.M.T. Nușfalău. Înainte de plecare, maistrul Alexandru Bani și ceilalți tehnicieni s-au angajat în fața tovarășilor de muncă din fabrică să execute reparațiile la tractoare și mașini agricole în cele mai bune condiții, pentru a asigura succesul lucrărilor în campania agricolă din primăvară.

Zilele acestea vor mai pleca spre S.M.T.-urile și gospodăriile de stat din regiunea Oradea încă 45 de ingineri și tehnicieni.

De curînd, doi ingineri și 18 tehnicieni de pe șantierul hidrocentralei „V. I. Lenin" din Bicaz au plecat în S.M.T.-uri și gospodării agricole de stat pentru a ajuta la organizarea și executarea reparațiilor tractoarelor și mașinilor agricole.

Inginerii și tehnicienii care au plecat în agricultură, și-au manifestat hotărîrea de a munci cu însuflețire la repararea tractoarelor și mașinilor agricole.

Jurnal artistic

DOUĂ NOI FILME PENTRU COPII ȘI TINERET

Cele două noi filme pentru copii și tineret realizate de către studiourile sovietice: „Furtună pe Nipru" și „Misterul lacului din munți" demonstrează valabilitatea și pentru cinematografie a cerinței formulate de către scriitorul Boris Polevoi la tribuna celui de al 2-lea Congres unional al scriitorilor sovietici, anume aceea că „tema generală a literaturii pentru copii este tema măreței creații în muncă a poporului nostru".

Ambele filme, povestind despre viața unor pionieri sovietici în timpul vacanței, ne înfățișează o serie de întîmplări pasionante la care participă micii cetățeni, dornici de a cunoaște mereu lucruri noi, de a-și încerca aptitudinile într-o muncă creatoare, utilă.

Astfel, micul Kostea, eroul filmului „Furtună pe Nipru", a avut la început doar intenția să-și petreacă într-un chip cît mai atractiv zilele de vacanță în casa unchiului său Efim Kondratievici, undeva pe Nipru. Visul lui Kostea e să devină marinar. Mai mult chiar, se și consideră marinar; de aceea, la plecare, își face rost de un flanel marinăresc și-l poartă în văzul tuturor pe vaporul care-l duce spre unchiul său. Nu ajunge însă să poarte bluza marinărească pentru a fi socotit un marinar curajos și destoinic. De aceasta își va da seama curînd Kostea.

În căsuța pitorească de pe malul fluviului el se întîlnește cu Niura, verișoara sa, care — cu toate că e mai mică decît el, (n-are decît 8-10 ani) — este o adevărată gospodină și ține toată casa, de cînd mama ei a murit în timpul războiului. Tot aici, Kostea face cunoștință și cu alți copii ca Mișka, pionier, care ajută muncii la stația de radioficare a colhozului, sau ca Timoșa un mic grădinar iscusit și muncitor. Kostea, care se arată a fi un copil răsfățat și visător, e poreclit la un moment dat „Kostea-Nimic" pentru că nu face nimic în vacanță, nu-și justifică prin nimic bluza de marinar cu care se mîndrește atît. Viața, faptele prietenilor îl vor convinge însă pînă la urmă prin exemplul viu, grăitor, că adevărata satisfacție n-o poți găsi în a nu face nimic, ci într-o activitate interesantă, creatoare.

O problemă întrucîtva asemănătoare o pune și filmul „Misterul lacului din munți" a cărui acțiune se desfășoară într-un ținut încîntător din Armenia Sovietică. Iată-i pe micii eroi în jurul iscusitului vînător și pescar, moș Asatur. Bătrînul povestește minunat o seamă de legende legate de munții Armeniei. Și cea mai pasionantă dintre toate este desigur cea despre misteriosul Dev, spiritul rău al munților, care a închis în cetatea sa izvoarele lacului Sevan. Pionierii satului fac însă haz de explicațiile date în această povestire. deoarece ei nu cred în existența lui Dev. Dornici de aventuri și isprăvi mărețe, ei se vor încumeta să afle taina izvoarelor lacului Sevan printr-o cercetare științifică, explorînd prin puterile lor terenul din jur, peșterile întunecoase, încă necercetate... Fără îndoială că în reușita încercării lor, un factor decisiv îl constituie ajutorul oamenilor vîrstnici, al geologilor dintr-o expediție, care însă nu intervin în mod didacticist în activitatea febrilă a micilor exploratori.

O scenă din filmul „Misterul lacului din munți"

Un element esențial în aceste filme îl constituie caracterizarea eroilor prin acțiune. Aceasta a determinat de altfel veridicitatea și puterea de convingere artistică a celor două realizări cinematografice. Fiecare copil are un fel personal de a privi viața, ceea ce-l duce la un mod personal de a acționa. Astfel caracterele ne apar vii, trăiesc din plin de la prima apariție pe ecran. Interpretarea micilor actori, simplă și convingătoare, dovedește odată în plus măiestria regizorilor care i-au îndrumat spre o trăire autentică a rolurilor încredințate. Un exemplu edificator este chipul amuzant al micului Egor Timofeevici, creionat din cîteva trăsături. veșnic cu pantalonii largi ca un sac, gata să cadă de pe el, cu gura mînjită de vișinile sustrase din grădina experimentală a lui Timoșa. („Furtună pe Nipru"). El încîntă tot odată prin autenticitatea sentimentelor sale, a curiozității lui nestăpînite, sau a revoltei lui copilărești în scena cînd, împiedicat să participe la tăierea salciilor, declară pe un ton grav, mînios: „Era vorba că poate să vină oricine!"

O scenă din filmul „Furtună pe Nipru"

Frumusețile patriei sovietice — imaginile încîntătoare ale Niprului și țărmurilor sale stîncoase („Furtună pe Nipru") sau măreția munților Armeniei „Misterul lacului din munți") — nu constituie în aceste filme doar simple „decoruri pitorești". Rolul activ pe care-l joacă natura în desfășurarea acțiunii, în sublinierea conflictului dramatic, se vădește prin felul diferit în care peisajul participă la acțiune, în cele două filme. În primul film, imaginile Niprului și ale naturii din „Insula misterioasă" dau senzația armoniei depline, a calmului, (exceptînd scenele furtunii), prin petele mari de culoare alese și prin echilibrul peisajelor filmate. Un asemenea cadru este pe drept cuvînt prielnic unor zile plăcute de vacanță. În „Misterul lacului din munți" ne este redat aproape permanent un peisaj oarecum straniu, misterios — stînci abrupte și lacuri periculoase — menite să sporească tensiunea cu care spectatorii urmăresc filmul.

Acțiunea antrenantă, bogată în cotituri neașteptate, jocul expresiv și nuanțat al interpreților, frumusețea imaginilor și a muzicii, filmările combinate executate cu multă pricepere, măiestrita îmbinare a fantasticului cu realul — explică interesul îndreptățit cu care tinerii spectatori au primit aceste două noi realizări cinematografice.

IULIAN MIHU

VOM APĂRA CUCERIRILE NOASTRE!

PIAȚA REPUBLICII

Pășești prin Piața largă a Republicii stăpînit de un puternic simțămînt de bucurie. O seară liniștită de sfîrșit de decembrie în București. O muzică plăcută plutește melodios peste turnurile de lemn ale castelelor din Orașul Copiilor, peste estradele luminoase, răspîndindu-se în piața largă. Se aud strigăte de copii, rîs nestingherit ca un clinchet subțire de clopoțel.

Piața Republicii! Astăzi pe asfaltul ei zburdă copiii oamenilor muncii, fericiți, fără de griji. Ei nu știu că sub strălucirea frumuseților pieții, sub înnoitoarele prefaceri ce i-au schimbat fața, stau amintiri scumpe — mărturii vii ale luptelor oamenilor muncii conduși de partid, pentru a făuri regimul nostru de democrație populară.

August 1920... Orașul trăia zilele grele de după război. Burghezia și moșierimea despuiau fără milă țara. Nu se ștersese amintirea măcelului odios organizat de burghezie împotriva manifestației muncitorești. Prin fața zidurilor cenușii ale Ateneului au trecut în șiruri strînse muncitori cu priviri pline de îndreptățită ură. Peste 30.000 de muncitori și-au unit glasurile pentru a-și cere dreptatea, pîinea copiilor lor...

...Zilele, anii, treceau. Viața devenea tot mai grea pentru masele muncitoare. Exploatarea oamenilor muncii devenea neîncetat mai crîncenă. Lipsa de drepturi pentru cei mulți constituia unica lege slăvită de statul burghezo-moșieresc. Clasa muncitoare se ridica la luptă sub conducerea Partidului Comunist.

In palat, regele conducea orgii și scotea țara la mezat.

Trecînd prin piață, limuzine luxoase aduceau spre portalurile înalte ambasadorii trusturilor internaționale, veniți de peste ocean să dea ordine în Romînia. De aci clica burghezo-moșierească, în slujba imperialismului străin, a împins țara în războiul criminal împotriva Uniunii Sovietice.

... August 1944. Prin marea Piață a Republicii trec cu zgomot de oțel tancurile sovietice — tancurile victoriei. S-a făcut pace. Poporul nostru muncitor a pornit să vindece rănile războiului. Dar în palat rămăsese o relicvă a trecutului negru, ultimul descendent al familiei regale. In spatele pulpanei sale se ascundea o haită de vechili ce spumegau neputincioși de ură, privind prin ferestrele palatului poporul strîns în piață. Un general, învechit în crime și tîlhării, îngenunchie în fața stăpînului cerînd binecuvîntarea pentru crimele ce avea să le comită. La 24 Februarie 1945 gloanțele lui Rădescu au împînzit piața palatului. Dar sutele de mii de demonstranți, care cereau transformări democratice, au rămas la datorie. La 6 Martie 1945, prin piața palatului s-au auzit nu rafale, ci cîntece.

Decembrie 1947... Aceeași piață a luptelor, a jertfelor, trăia o zi măreață a unei noi victorii. Masele populare sărbătoreau, în acea zi de sfîrșit de an, încheierea epocii întunecate a monarhiei, sîngeroasă și frămîntată pentru poporul nostru muncitor.

Un an nou, o viață nouă plină de speranțe și prefaceri se vestea.

Privim din nou, cu ochii plini de imaginile amintirii Piața Republicii, în această seară liniștită de sfîrșit de an. Iată silueta sobră a Ateneului: înăuntrul lui răsună melodios muzica lui Ceaicovschi, Beethoven și Ciprian Porumbescu. Peste drum, în sălile palatului, oamenii care au făurit regimul nostru democrat-popular pășesc prin săli admirînd rodul muncii din acest an al celor mai buni pictori și sculptori ai noștri. In piață, copiii gălăgioși și veseli zburdă bucuroși, fericiți.

Fiți fără grijă! Părinții voștri făuresc și veghează viitorul vostru.

Poporul nostru muncitor va ști să-și întărească și să-și apere patria.

Oțelăria Siemens-Martin, de la Combinatul metalurgic Reșița. Aici e inima cetății de foc. Flăcările izbucnesc în vîlvătăi pe gura cuptoarelor nesățioase. Oțelul incandescent clocotește aprig.

Cu apărătoarele trase pe ochi, oțelarii, urmăresc încordați acest clocot al oțelului curgător.

Incă cîteva minute și se va da drumul șarjei.

— Gata!

Improșcînd mii de scîntei, lava fierbinte se varsă în oala uriașă.

Cu acest clocot infernal al oțelului incandescent, al Siemens-Martinilor noștri va ști poporul nostru să-l ardă fără milă pe toți amatorii de aventuri războinice.

ADEVĂRATA PATRIE

In portul Quebec din Canada intrase un vapor sunînd strident din sirenă. Pe coasta continentului american, dintr-un nou vapor venind din Europa se descărca încărcătură pe debarcader. Docherii suiau în fugă puntea aruncată peste bord și coborau cu saci grei în spate. Portul vuia de țipete, sudălmi și comenzi. Șuierau strident vapoarele acostate. O larmă infernală specifică portului.

Și alături de sacii grei, de baloturile uriașe, pe continentul Americii fu azvîrlit din pîntecul acestui vas un tînăr — Arsa Plavoșin, din satul Cenei, Romînia.

Ce căuta Arsa Plavoșin din Cenei, tată a 3 copii, în Canada?

Cu cîțiva ani în urmă Plavoșin s-a căsătorit cu Vidosa, una din mîndrele Ceneiului. Cei doi tineri visau să-și facă o căsuță modestă cu flori în tindă, cu perdeluțe mici la geamuri, cu o grădiniță în spate, în care să înflorească primăvara cîțiva meri și peri. Visuri deșarte. Arsa a fost nevoit să lucreze pe la chiaburi. Au venit deznădejdile, mizeria. Apoi Arsa era și sîrb. In vechea Romînie nu se putea bucura măcar de bruma de „drepturi" pe care le aveau ceilalți oameni ai muncii.

Intr-o zi, Arsa a pornit în căutarea norocului. În 1928 a lăsat-o pe Vidosa și pe cei trei copilași acasă și a plecat pe continentul Americii, unde, credea el, aurul s-ar găsi în nisipul țărmului, iar cîinii ar umbla cu covrigi în coadă.

De la Quebec, Arsa a plecat în vestul țării. Aici, mulți căutători de noroc în viață, plecați pe drumul pribegiei, au fost tocmiți să muncească pămînturi, numai stînci și rădăcini. A muncit cît șapte și plata nici pentru mîncare nu i-a ajuns. Gîndea: „aici să fie țara căutată?" În loc de aur a găsit ca și acasă, sudoare și sînge de rob, același sîngeros sistem de exploatare.

Și Arsa a plecat la Windsor. Aici a lucrat la o fabrică ca „leber" (muncitor necalificat). Căra ciment la o turnătorie. Toți banii cîștigați îi trimetea la banca de la Tecea Mică, ca să-și achite datoria cheltuielilor de drum, pentru care lăsase zălog bucățica de pămînt al tatălui. După doi ani de zile fabrica n-a mai avut comenzi și sute de muncitori au fost azvîrliți dintr-odată în stradă. Cu chiu, cu vai, Arsa s-a angajat tot „leber" la o brutărie. Aci a muncit trei ani de zile. Arsa era de-acum dumirit de adevărata față a Americii. S-a văzut din nou fără slujbă.

Plecă la Montreal să cîștige ceva bani, cu care să se întoarcă. Se angajă la o hingherie. Stîrvuri, o atmosferă insuportabilă, muncă neomenească. Așa a muncit Arsa, venit în America, ca în „țara visurilor împlinite". Dar și pentru munca asta infernală erau foarte mulți amatori.

Lîngă Montreal, cîmpul era plin de oameni culcați în iarbă. Acolo zăceau șomerii, amețiți de foame, neputincioși, în zdrențe. Fiecare avea la panglica pălăriei prins un bilețel. Pe bilețel era scris prețul pe care-l cerea pentru ziua de muncă. Grăitoare înfățișare pentru continentul unde cică, aurul se găsește în nisipul țărmului.

Și Arsa era la un pas ca să-și pună și el bilețel la pălărie, să se culce în iarbă și să scurme de durere cu unghiile pămîntul amăgitor al Americii.

După opt ani de zile, timp în care a muncit numai pentru ca să poată plăti banii de drum s-a întors acasă.

După opt ani de zile, împinse portița învechită a căsuței... Dar și aici alte deznădejdi: mizerie, foame, dureri. Degeaba căutase o țară a lui, Arsa. Nici în America capitaliștilor, nici în Romînia burgheziei și a moșierimii nu s-a putut bucura de o patrie.

...L-am întîlnit pe Plavoșin Arsa într-una din magaziile gospodăriei colective „Drapelul Roșu" din Cenei. Scotea afară niște saci.

Plavoșin Arsa e azi unul din cei mai cunoscuți și stimați membri ai colectivei.

El e magazinerul. În grija lui este dată averea comună a 268 familii. De la sticlele de lampă sau hamurile din piele nouă și pînă la miile de kilograme de grîu, de toate el răspunde. În 7 poduri și 14 cotărci, răspîndite pe la brigăzi și în alte locuri, sînt păstrate bogățiile colectivei.

Asta e „împărăția" lui Plavoșin Arsa.

Ne-am așezat să stăm de vorbă oleacă. Moș Plavoșin mi-a povestit despre viața lui de colectivist. Căsuța mult visată există și nu numai cu flori în tindă și perdeluțe la ferestre. Anul trecut a avut 420 de zile-muncă. 420 de zile-muncă la colectiva din Cenei e ceva, nu-i glumă! Numai grîu luase cca. 3.000 kg. Avansul pe anul ăsta nici nu l-a scos. Doar are din cel de anul trecut și încă pînă în primăvară.

Moș Plavoșin are acasă 6 porci și o scroafă. Doi porci va tăia acum în iarnă (poate că i-a și tăiat) și alți doi în primăvară. Dimineața, cînd nevastă-sa Vidosa, iese în curte și împrăștie boabele de porumb, un cîrd de gîște, rațe, găini și pui răsar de prin toate colțurile și se strîng în jurul ei.

Și dacă vei sta de vorbă cu moș Plavoșin Arsa el îți va spune că nu numai în casa plină de belșug e fericirea lui, ci și în cheile acelea multe, încredințate lui. Oamenii au încredere în Arsa, i-au încredințat toată averea lor. Sînt în colectivă romîni, maghiari, germani, sîrbi, romi, bulgari, croați și toți se încred în cinstea lui. A ajuns Arsa să trăiască omenește, să simtă alături de el prieteni și frați.

Moș Arsa Plavoșin îmi spuse că el știe bine următoarele: La Cenei s-a schimbat viața, dar la Montreal a rămas tot o fericire piciorul „bossului" trîntit cu lene în coasta șomerului. Mai știe însă moșul din Cenei că „bossilor" cei mari de pe continentul Americii nu prea le convine că el are 6 porci în curte și trăiește bine în colectivă. Nu-și sparg ei creierii cum să pornească un nou război, cum să înrobească iarăși popoarele libere? Mai știe moș Plavoșin Arsa însă că „bossii" cei mari de pe continentul Americii, nu vor putea înființa cîmpuri cu oameni culcați în iarbă, avînd biletele la pălării, niciodată pe meleagurile noastre. Cei care și-au cîștigat dreptul la viață omenească, la libertate, știu să lupte pentru această cauză cu tot sacrificiul. Întrebați-l numai pe moș Plavoșin Arsa, el poate spune.

Opt ani s-a chinuit Plavoșin Arsa peste ocean în America, zeci de ani, o viață întreagă s-a zbătut să afle locul unde visurile sale, ale oamenilor simpli pot prinde viață și pot înflori.

Astăzi Plavoșin Arsa și-a găsit patria! A găsit-o în anii regimului democrat-popular chiar în satul lui natal, în Cenei, în R.P.R., unde oamenii muncii, indiferent de naționalitate, trăiesc liberi, cu încredere în forțele lor, în viață.

● Dacă în timpul regimului burghezo-moșieresc în regiunea Stalin nu exista nici un club muncitoresc, acum oamenii muncii din această regiune au la dispoziție 92 de cluburi spațioase și bine amenajate. In întreaga țară astăzi stau la dispoziția celor ce muncesc peste 6.000 de cluburi muncitorești și colțuri roșii.

● Peste 17.000 ceferiști au fost trimiși anul acesta la odihnă la munte sau la mare, în stațiunile organizate de Consiliul Central al Sindicatelor. In stațiunile balneo-climaterice și-au putut îngriji sănătatea, fiind trimiși prin grija statului, alți peste 19.300 ceferiști și 3.500 membri de familie ai acestora.

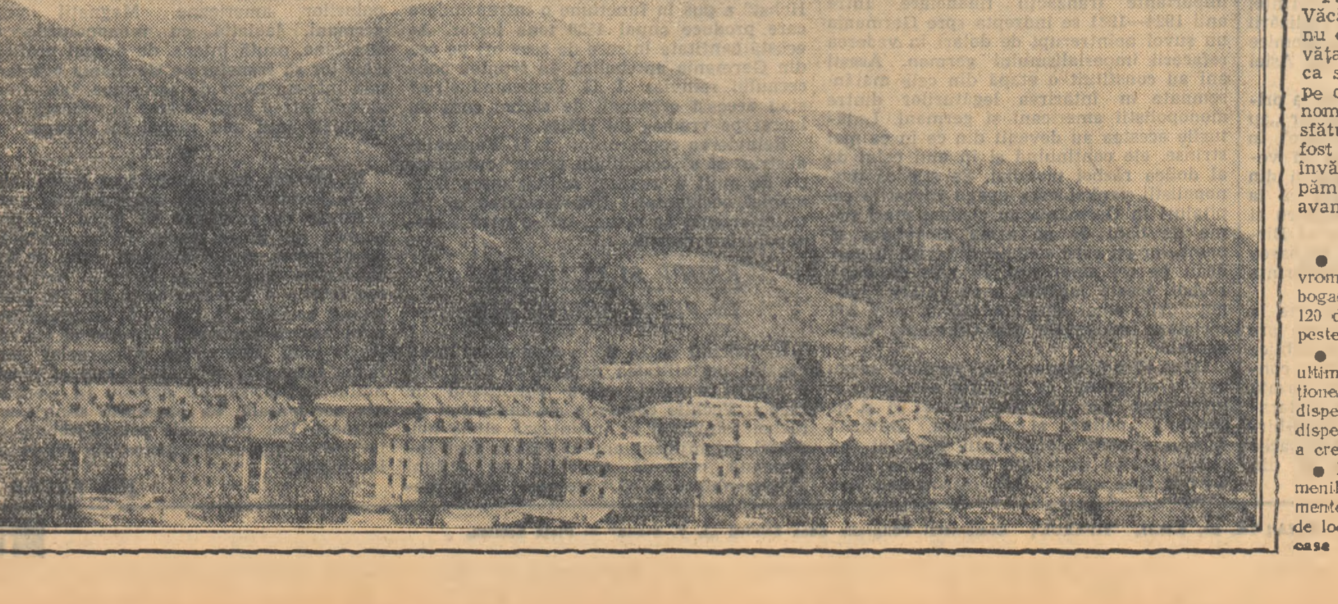
● Printre cele 8 cabane construite pe malul drept al Dunării pentru pescari, cabana principală are aproape 70 de locuri și este înzestrată cu o stație de radio amplificare, o bibliotecă și o sală de curs pentru alfabetizare.

UN ORAȘ AL MINERILOR

Pe harta patriei noastre au apărut în anii puterii populare multe orașe noi. Printre acestea se află și orașul minerilor: Uricani. Un oraș nou cu străzi largi.

Avîntul constructorilor care au ridicat acest frumos oraș al minerilor, a fost plin de roade. Dintr-un sat cu case mici, gata să se dărîme, astăzi se ridică mîndru, noul oraș. Harnicii constructori au clădit oamenilor muncii case noi, moderne. Numeroase clădiri, blocuri cu zeci de apartamente au umplut toată valea de pe malul drept al Jiului. Minerii din Uricani s-au mutat în apartamente confortabile. Locuințele lor au astăzi lumină electrică, parchet, uși alb vopsite și nu există apartament care să nu aibă bae proprie.

Magazine, cluburi, creșe, cămine, toate sînt podoabe ale noului oraș, orașul cu doi ani vechime.

TINERETUL ȘI CARTEA

Printre tristele recorduri pe care le deținea în trecut țara noastră, acela al numărului de analfabeți nu era dintre cele mai puțin importante: 4.000.000.

Constituția Republicii Populare Romîne asigură în fapt dreptul la învățătură al oamenilor muncii. Acest drept este garantat prin crearea de către statul democrat popular a condițiilor materiale necesare. După reforma învățămîntului, realizată în anul 1948, rețeaua de școli elementare, medii și institute de învățămînt superior s-a lărgit într-un mod considerabil. Dacă în anul 1938 existau în țară 16 institute de învățămînt superior cuprinzînd 41 de facultăți, azi în întreaga țară sînt 51 institute de învățămînt superior care cuprind 139 de facultăți.

Creînd condițiile materiale pentru înflorirea și dezvoltarea nemaiîntîlnită a învățămîntului public, statul nostru a asigurat sporirea permanentă a numărului elevilor și studenților.

Dezvoltînd rețeaua de școli și facultăți statul nostru asigură cele mai bune condiții de învățătură. Recenta hotărîre a partidului și guvernului cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații arată că bursele elevilor vor fi între 90—230 lei lunar, iar ale studenților de 270 lei lunar. De la reforma învățămîntului și pînă azi, numărul sălilor de curs a crescut cu peste 2350. Au fost construite în acești ani noi localuri de învățămînt: la Petroșani s-a construit Institutul de mine „Gh. Gheorghiu-Dej", la Galați se înalță clădirea care va adăposti Institutul tehnic, etc. Au fost reamenajate laboratoarele de studiu, au fost amenajate peste 2550 cantine și internate. Venind în ajutorul elevilor și studenților statul nostru acordă anual peste 232.700 burse.

O grăitoare dovadă a democratismului regimului nostru o constituie dezvoltarea rețelei de învățămînt pentru elevii și studenții aparținînd minorităților naționale. Există în momentul de față în țara noastră peste 3200 școli elementare și medii cu limba de predare pentru 15 minorități naționale. Din totalul de 38.000.000 manuale didactice care se tipăresc anual un număr de 3.700.000 sînt destinate școlilor cu limba de predare a minorităților naționale.

CAUZA FAMILIEI

Prin părțile Vălenilor, în raionul Teleajen, regiunea Ploești, trei pogoane și jumătate de pămînt nu înseamnă cine știe ce bogăție. Dar cînd din acestea doar unul și jumătate era bun de cultură și, în afară de pămînt, nu mai aveai decît casă și doi cai pentru muncă, atunci nu mai putea fi vorba nici pe departe de bogăție, ci mai degrabă de sărăcie. Nicolae Văcărelu era sărac.

Cînd au venit timpurile celui de al doilea război mondial, ca în aproape toate casele, și în cea a lui Nicolae Văcărelu greutățile s-au simțit și mai mari. El a fost concentrat și a fost plecat vreme îndelungată de acasă. Rămăsese doar soția și copiii. Greu era înainte, dar mai greu îi era soției acum. Copiii cei dintîi — Ionel, Elena și Iulian — crescuseră, iar Nicolae Văcărelu a făcut tot ce i-a stat în putință ca măcar copiii să-și făurească o viață mai bună — nu ca cea dusă de el — și i-a dat la școală. La școală nu-i primeau însă pînă nu plăteau taxele. Taxele erau mari, iar bani în casă aproape de loc. Tare greu a mai fost în casă în zilele acelea...

Astăzi, în Văleni, Nicolae Văcărelu se bucură de multă prețuire. Este cunoscut ca unul dintre cei mai chibzuiți țărani muncitori.

Unele lucruri, în gospodăria lui Nicolae Văcărelu nu s-au schimbat față de vremea dinainte. Și acum tot trei pogoane de pămînt are. În schimb, viața este cu totul alta. Regimul de democrație populară l-a sprijinit să trăiască această viață. De cîte înlesniri nu s-a bucurat el din partea statului democrat popular!

Mai întîi, pentru că copiii învățau bine, au fost scutiți de taxele școlare. Iulian, de pildă, pentru care pînă în anul 1944 plătise taxe mari, a urmat apoi și la facultate, fără ca tatăl său să mai plătească vreo taxă cît de mică. A fost bursier al statului. Iar după ce a terminat facultatea, a fost trimis să studieze în Uniunea Sovietică, tot pe cheltuiala statului. Niciodată țăranul muncitor Nicolae Văcărelu nu s-a gîndit că vreunul dintre copiii lui va merge să studieze în străinătate. Inainte numai cei care nu mai știau ce să facă cu averea își trimiteau copiii în străinătate să învețe. Un alt băiat, Alexandru, a urmat școala medie zootehnică. De asemenea, în tot timpul cît a fost în școală, n-a plătit taxă nici măcar un leu. Filofteia — prîslea familiei — este și ea elevă în clasa a VII-a elementară. Că nici pentru ea n-a plătit nici un fel de taxă este un lucru cît se poate de înțeles în statul nostru, în care învățămîntul elementar este gratuit. Ba, în anul trecut, pentru strădania ei la învățătură, Filofteia a primit bursă de merit.

Acum, toți copiii își au rostul lor. Ionel, fostul lucrător la căile ferate regionale Ploești-Văleni, este acum directorul unei școli profesionale din Ploești iar Elena lucrează la sfatul popular regional, Iulian, cel cu studii în Uniunea Sovietică, lucrează într-un minister, Alexandru este zootehnist la sfatul popular raional, iar Filofteia — ea mai învață încă.

In anii aceștia Nicolae Văcărelu a mai fost sprijnit și altfel de stat. Cînd a vrut să-și cumpere o vacă, el a primit bani cu împrumut de la stat, prin bancă, și a cumpărat-o. Pe de altă parte acum poate să crească și animale de rasă. Are un mînz trăpaș, o frumusețe, pentru că a dus iapa la stațiunea de montă comunală.

Faptul că pămîntul lui Nicolae Văcărelu rodește acum mai bogat nu este de loc întîmplător. El a învățat acum cum să folosească știința ca să culeagă mai multe bucate de pe ogor. Cărțile și tehnicienii agronomi ai statului i-au fost prieteni și sfătuitori. Iar Nicolae Văcărelu a fost un elev sîrguincios — tot ce a învățat a pus în practică. Lucrînd pămîntul după metode agrotehnice avansate, el a cules, în anul trecut, 750 kg. grîu de pe o jumătate de pogon — adică 3000 kg. la hectar — iar în anul acesta a recoltat peste 1000 kg. porumb boabe de pe un pogon — adică mai mult de 2000 kg la hectar.

Recoltele acestea bogate îi aduc bucate în casă. Cum să nu fie mulțumit?

Nicolae Văcărelu știe că dacă astăzi el, un simplu țăran muncitor, se bucură de o asemenea viață, se datorește faptului că trăiește într-o țară de democrație populară. El știe, de asemenea, că pentru ca această viață să fie mai bună, mai frumoasă, trebuie ca țara noastră să se dezvolte și să se întărească tot mai mult. De aceea el își îndeplinește cu cinste datoria de a contribui la întărirea patriei, achitîndu-se la timp de toate obligațiile față de stat și luptînd să obțină recolte tot mai sporite de la un an la altul. Astfel cotele de carne și lapte datorate statului le-a predat în întregime încă din luna iulie, iar cota de porumb a dus-o de îndată ce a terminat recoltatul.

La fel ca fiecare om al muncii, Nicolae Văcărelu mai știe însă că, pentru ca să poată culege recolte mai bogate de pe ogor, ca să facem din țara noastră o grădină înfloritoare, este nevoie de pace. A înțeles lucrul acesta și din dezbaterile Conferinței de la Moscova a țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa. A ascultat cu mult interes — la difuzor, pentru că și locuința lui a fost radioficată — expunerea evenimentelor internaționale, a văzut dorința popoarelor pentru asigurarea unei păci trainice. Și ca unul care a văzut — de două ori încă — ce înseamnă războiul și ca unul care trăiește astăzi o viață nouă, cum n-a trăit înainte, se alătură și el luptei unite a întregului nostru popor muncitor pentru întărirea patriei, împotriva ațîțătorilor la război. Familia lui va fi întotdeauna în rîndurile luptătorilor pentru întărirea Republicii noastre Populare, depunînd toate forțele ei pentru reușita acestei nobile lupte. Dorința sa este să-și lucreze în pace ogorul, să ajute la realizarea marilor perspective pe care partidul le dă agriculturii noastre. Dar dacă va fi nevoie, feciorii lui, oameni crescuți în regimul de democrație populară, ridicați de statul nostru democrat-popular, vor lupta și cu arma în mînă pentru apărarea patriei iubite. Iar Nicolae Văcărelu nu va rămîne nici el mai prejos; acolo, la locul lui, în lupta pentru obținerea unei recolte îmbelșugate.

● Printre vasele marinei noastre se află și vasul cultural „Navrom" Nr. 2. Colectivul vasului a desfășurat în ultimii doi ani o bogată activitate artistică. Numai în acest an au fost prezentate 120 de spectacole teatrale și cinematografice la care au asistat peste 17.000 de persoane.

● Numeroase înfăptuiri de ordin sanitar au fost realizate în ultima vreme în întreaga țară. Numai în regiunea Hunedoara funcționează acum 15 spitale pentru adulți, 2 sanatorii T.B.C., 83 de dispensare, 8 dispensare pentru copii, 39 case de naștere, 34 de dispensare de întreprindere etc. Numărul medicilor din regiune a crescut față de 1944 de 7 ori.

● In perioada 1948—1953 s-au construit și dat în folosință oamenilor muncii din industria petrolului peste 1.000 de apartamente, numeroase cămine cu o capacitate totală de peste 23.000 de locuri, cămine de zi, creșe, 60 de cluburi, 60 de dispensare, 14 case de odihnă.

DE STRAJĂ

Pentru militari nu există cinste mai mare decît aceea de a sta de gardă la drapelul de luptă al unității — simbolul onoarei, vitejiei și gloriei militare.

Succesele pe care le-am obținut în ultima vreme în pregătirea de luptă și politică mi-au oferit de curînd și mie această cinste.

Cînd m-am îndreptat spre drapel, eram mîndru de încrederea ce mi se dăduse.

„Orașul doarme. Noaptea a lăsat
Oblonul de-ntuneric pe cetate.
Un prunc visează-n leagănul curat
Un om întoarce filele-ntr-o carte.

Ca să respire-n voie satu-orașul
Nestingherit-n rosturile lor,
Măsoară zarea palidă ostașul
Pînă-și despică floarea primii zori..."

Sînt versuri din „Omul cu arma". Am îndrăgit mult poezia aceasta a Ninei Cassian, pentru că vorbește atît de viu despre ceea ce apărăm noi.

In „Omul cu arma" ce veghează cu ochi de șoim ca pacea celui ce muncește să nu fie turburată, m-am văzut și pe mine, un tanchist.

Stînd de gardă la drapelul unității, gîndul a pornit o leacă să cutreiere.

Bistrița vijelioasă ce va da viață în curînd uriașelor turbine ale hidrocentralei, furnalele Hunedoarei, Reșiței, unde bate inima de oțel a țării, înfloritoarele orașe socialiste — sînt patria mea. Copii cu rîsul zglobiu, tinerii ce ascultă glasul profesorului, țesătoarele care prin munca lor harnică umplu magazinele cu țesături frumoase — sînt patria mea. Oameni liberi, ce construiesc neîncetat un trai tot mai bun, ce zidesc, conduși de partid cetatea socialismului — sînt patria mea.

Ca în zile de pace fulgerul luminii s-alerge spre satele risipite-n munte sau cîmpie, ca șarjele să fie mereu mai multe, ca ogorul să rodească însutit, de aceea stăm de veghe noi ostașii Republicii noastre Populare.

Acum, cînd dușmanii libertății și muncii noastre pașnice, imperialiștii, urzesc să pună din nou pe picioare wehrmachtul hitlerist, a fi ostaș al patriei noastre, a străjui mărețele noastre cuceriri, e o mare cinste, o înaltă încredere ce ți-o acordă poporul. Și trebuie să se știe că noi prețuim încrederea poporului. Avînd alături invincibila Uniune Sovietică, marea Chină și celelalte democrații populare, frățești, sîntem mai tari ca oricînd, și pregătiți să facem zid de netrecut hotarelor patriei.

Acestea mi-au fost gîndurile în ziua aceea cînd am stat de gardă la drapelul de luptă al unității. Și-mi venea, așa cum priveam drapelul drag, să strig celor la care mă gîndeam: Munciți, tovarăși și prieteni, învățați voi tineri din școli, rîdeți, voi copii zglobii ai țării, căci noi ostașii patriei, stăm de veghe. Iar de ar încerca cineva să lovească în munca, învățătura și rîsul vostru, vai și amar va fi de acest vrăjmaș.

Sergent
MIHAI DUMITRU

Dezbaterile din Adunarea Națională franceză

PARIS 29 (Agerpres). — Miercuri după amiază Adunarea Națională franceză a continuat dezbaterile asupra acordurilor de la Paris. Corespondenții de presă relatează că incinta Adunării era plină pînă la refuz. Numărul cetățenilor care au cerut autorizație de intrare, pentru a asista la aceste dezbateri hotărîtoare pentru Franța, este cel mai mare de la crearea celei de a 4-a Republici. În fața Palatului Bourbon (Adunarea Națională) se aflau mii de delegați sosiți din toate colțurile țării și reprezentînd toate păturile societății. Ei au venit să spună deputaților că poporul francez le cere să respingă acordurile de la Paris. Pentru a împiedica pe delegați să stea de vorbă cu deputații Adunării Naționale, au fost aduse puternice detașamente de poliție care au înconjurat palatul Bourbon.

Pe ordinea de zi a ședinței se aflau două chestiuni asupra cărora guvernul a cerut vot de încredere:

1) Proiectul de lege prezentat de guvern după respingerea articolului 1 de către Adunarea Națională, care s-a produs vineri, și care, avînd în esență același conținut, a fost redactat sub forma unui „articol unic" și 2) Chestiunea acordurilor de la Paris în ansamblu, cu excepția primului articol cuprins acum în proiectul de lege.

La începutul ședinței de miercuri s-a iscat o dispută în probleme de procedură. Deputatul Lebon a contestat legalitatea hotărîrii Comisiei pentru Afacerile Externe care a aprobat cu o majoritate de 1 vot în ședința din noaptea de 28 decembrie „noul" proiect de lege prezentat de Mendès-France sub forma „articolului unic". Lebon a declarat că nu a știut de convocarea ședinței comisiei și de aceea nu a participat la ședință, iar dacă ar fi participat ar fi votat împotriva noului proiect de lege.

Președintele Adunării Naționale, Le Troquer respingînd argumentul lui Lebon a insistat ca dezbaterile în legătură cu chestiunile asupra cărora guvernul a cerut vot de încredere să continue.

După aceasta, deputatul Leon Noel a retras amendamentul său care fusese înscris de Mendès-France în proiectul de lege cu privire la ratificarea acordurilor de la Paris. (În amendamentul lui Leon Noel este vorba de crearea în Adunarea Națională și în Consiliul Republicii a două subcomisii pentru „supravegherea înfăptuirii acordurilor").

În legătură cu aceasta, numeroși deputați printre care Quillici și Kriegel Valrimont au declarat că punerea chestiunii de încredere este într-o lumină nouă. Ei au subliniat că proiectul cu privire la ratificare îmbracă o formă nouă în urma retragerii de către Leon Noel a amendamentului său și au cerut ca votul în chestiunea de încredere să fie amînat cu 24 ore. Președintele comisiei pentru Afacerile Externe, Daniel Mayer și președintele Adunării Naționale Le Troquer s-au pronunțat cu hotărîre împotriva amînării votului.

Dîndu-se cuvîntul generalului Aumeran (independent) acesta a vorbit despre marea primejdie ce o constituie pentru Franța existența unei armate germane revanșarde. „Respingeți acordurile a spus el. Cînd își vor da seama de primejdia de care i-am scăpat și americanii ne vor fi recunoscători".

Deputatul Loustaunau Lacau a vorbit despre necesitatea adoptării amendamentului său la „articolul unic", prezentat de el la 28 decembrie cu privire la tratative cu Uniunea Sovietică înainte de intrarea în vigoare a acordurilor de la Paris.

A luat apoi cuvîntul Edouard Herriot. Vorbind în fața microfonului instalat pe pupitrul băncii sale, președintele de onoare al Adunării Naționale a adresat deputaților un ultim apel. Exprimîndu-și regretul că guvernul nu a acordat francezilor un răgaz pentru a se gîndi, Herriot a declarat:

„La ora actuală mai puteți duce tratative cu răsăritul. Sînteți liberi, mîine veți avea nevoie de consimțămîntul Germaniei. Înainte ca asupra acestor dezbateri să se lase cortina, consider necesar să exprim această ultimă părere: Tratatele, oricare ar fi ele trebuie respectate. S-au împlinit 10 ani de cînd un om de onoare (generalul de Gaulle) a semnat tratatul franco-sovietic. Potrivit clauzelor acestui tratat, Franța nu trebuie nicidecum să intre într-o coaliție îndreptată împotriva Uniunii Sovietice. În încheiere Herriot a spus: „Toată viața am luptat și voi lupta pentru ca angajamentele Franței să fie respectate".

Deputatul Liautey (independent agrarian) a arătat că ar fi lipsit de sens ca Statele Unite și Anglia să reînarmeze pe germani „împotriva voinței noastre".

Luînd cuvîntul, liderul socialist de dreapta Guy Mollet, adept înfocat al reînarmării Germaniei occidentale a încercat să justifice în fața deputaților poziția sa. El a pretins că pentru a evita războiul „ar fi necesară prezența trupelor americane în Europa". Or, după cum a arătat el, „americanii au condiționat menținerea trupelor lor în Europa de crearea unei armate germane". În încheierea cuvîntării sale, el a adresat deputaților M.R.P. (Partidul catolic) următorul apel: „Vreți să ne lăsați să răspundem singuri de reînarmarea Germaniei? Ne vom asuma această răspundere".

Deputatul Pierre Andre (independent) s-a declarat împotriva acordurilor de la Paris. Președintele Adunării Le Troquer, a predat lui Mendès-France o scrisoare adresată acestuia de deputatul comunist Jacques Duclos, în care denunță neregulile comise de guvern în ceea ce privește procedura parlamentară. Duclos subliniază în scrisoarea sa că în aceste condiții nu poate interveni votul.

Deputatul Boergasse a anunțat că va vota pentru acordurile de la Paris vorbind însă despre „sacrificiul pe care-l face procedînd în acest fel".

Deputatul agrarian Villencuve s-a declarat împotriva acordurilor de la Paris subliniind primejdia unei noi agresiuni germane.

Au luat apoi cuvîntul o serie de deputați care au recunoscut în general urmările primejdioase legate de ratificarea acestor acorduri. Ședința a fost apoi întreruptă. Corespondenții de presă subliniază că din 14 deputați care au luat cuvîntul în prima parte a ședinței, 12 s-au pronunțat împotriva acordurilor de la Paris.

S-a anunțat că ședința urmează să fie reluată la ora 23,30.

Erau înscriși la cuvînt încă patru vorbitori înafară de președintele guvernului Mendès-France, care intenționa să ceară încă odată, înaintea votului, ratificarea acordurilor de la Paris. Se anunță că votul urmează să aibă loc în jurul orei 1 noaptea.

Recunoașteri semnificative

„WALL-STREET JOURNAL" S.U.A.: Indiferent de votul final, prima respingere exprimă poziția majorității din Adunare

NEW YORK 29 (Agerpres). — Politicienii și presa americană își exprimă „satisfacția" în legătură cu faptul că Adunarea Națională franceză a votat pentru includerea Germaniei occidentale în uniunea nord-atlantică.

Exprimîndu-și „bucuria" în legătură cu votul din 27 decembrie, o serie de ziare americane nu pot totuși să supraaprecieze importanța acestui vot.

Astfel, Schmidt, corespondentul de la Washington al ziarului „New York Times", relatează că după părerea „anumitor persoane oficiale de la Washington", chiar dacă Mendès-France va reuși să impună Adunării Naționale ratificarea acordurilor de la Paris, „lovitura adusă prin votul de săptămîna trecută... nu va fi curînd uitată".

Într-un articol redacțional, ziarul „Wall-Street Journal" scrie: „Indiferent de rezultatul votului final al Adunării Naționale franceze în problema înarmării Germaniei, respingerea acestui proiect la 24 decembrie a exprimat adevărata poziție a majorității din Adunarea Națională și a multor persoane din țară... Trebuie să se înțeleagă că în timp ce un vot final negativ va reprezenta glasul independenței Franței, un vot pozitiv va fi echivoc, morocănos și nehotărît plin de semne de întrebare pentru viitor".

„BASLER NACHRICHTEN" (Elveția): Poziția Angliei — încercare nedemnă de presiuni și șantaj

BERNA 29 (Agerpres). — Pînă și comentatorii presei de dreapta din Elveția recunosc că discutarea acordurilor de la Paris a arătat atitudinea negativă a majorității francezilor față de înarmarea Germaniei.

Referindu-se la respingerea de către parlamentul francez a primului articol al proiectului de lege cu privire la acordurile de la Paris, ziarul „National Zeitung" scrie: „În această hotărîre s-a manifestat atitudinea negativă a majorității francezilor față de Wehrmachtul german... Pot exista păreri diferite despre multe lucruri. Totuși cu greu s-ar putea contesta faptul că în numeroase regiuni ale Franței fraza „deputatul cutare a votat pentru wehrmachtul german" constituie un fel de acuzare".

„Comunicatul Ministerului Afacerilor Externe al Angliei, scrie corespondentul din Paris al ziarului „Basler Nachrichten", este calificat aici ca o încercare nedemnă de a exercita presiuni și chiar ca un șantaj".

Discursul lui E. Kardelj

BELGRAD 29 (Agerpres). — TASS transmite: Eduard Kardelj membru al Comitetului Executiv și al secretariatului C. C. al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, luînd cuvîntul în cadrul celui de al 2-lea Congres al Uniunii Comuniștilor din Bosnia și Herțegovina, care are loc la Serajevo, a subliniat pericolul pe care îl implică politica de înfăptuire a planurilor de unificare militară a Europei occidentale, și a cerut să se depună „eforturi energice și constructive pentru crearea condițiilor necesare unei largi coexistențe europene și internaționale a popoarelor cu sisteme sociale diferite. În prezent, a declarat el, trebuie să ne călăuzim numai după o astfel de politică".

Kardelj a subliniat în continuare că în politica sa externă Iugoslavia caută să țină seama de noile fapte și „atît cît îi permit puterile și posibilitățile sale să contribuie la întărirea păcii și la o mai bună înțelegere între popoare".

Expresia acestei politici a noastre, a declarat Kardelj, este normalizarea relațiilor cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări din Europa răsăriteană. Normalizarea relațiilor dintre Iugoslavia, pe de o parte, și Uniunea Sovietică și celelalte țări din Europa răsăriteană, pe de altă parte, este necesară nu numai în interesul Iugoslaviei, ea reprezentînd totodată o contribuție prețioasă la opera de statornicire a păcii în întreaga lume.

Vorbind despre recentul interviu acordat de Djilas, unui corespondent al ziarului „New York Times", Kardelj a subliniat că acest interviu constituie un serviciu făcut acelor cercuri cărora nu le este pe plac actuala politică externă a Iugoslaviei. Prin declarații de acest fel, a spus Kardelj, se urmărește de asemenea încercarea ca, recurgîndu-se la un șantaj murdar împotriva democratismului nostru, să se sugereze unor anumite cercuri din străinătate că autorii acestor declarații într-adevăr există. Autorii acestor declarații speră zadarnic că cu ajutorul ziarelor „New York Times" sau „Times" să devină factori politici în Iugoslavia după ce au suferit un eșec în rîndurile maselor.

Fiecare om cinstit din orice țară nu numai din țara noastră, a spus în continuare Kardelj, ar scuipa în fața „politicienilor" de acest soi, care își oferă cu atîta zel serviciile în străinătate, chiar și atunci cînd aceste servicii nu li se cer și cu atît mai mult acelora care au întors spatele revoluției în care cîndva au însemnat ceva, și fără de care ei nu reprezintă pe nimeni și nimic în Iugoslavia.

Pentru interzicerea armelor de exterminare în masă

LENINGRAD 29 (Agerpres). —

Președintele Comitetului Executiv al Sovietului orășenesc Leningrad, N. I. Smirnov, a primit o scrisoare din partea primarului orașului Hiroșima (Japonia), dl. Sindzo Hamai. În această scrisoare se spunea că locuitorii orașului Hiroșima cer să se interzică folosirea tuturor tipurilor de arme nucleare și să se stabilească un control asupra energiei atomice.

Președintele Comitetului Executiv al Sovietului orășenesc Leningrad, N. I. Smirnov, a adresat la 28 decembrie a.c. d-lui Sindzo Hamai următoarea scrisoare:

„Domnului Sindzo Hamai.
Primar al orașului Hiroșima.

Stimate domnule primar!

Am primit scrisoarea dvs. din 26 august 1954, împreună cu documentele anexate la ea: declarația de pace și rezoluția unui miting de masă al locuitorilor din orașul Hiroșima cu privire la interzicerea bombelor atomice și cu hidrogen ca arme de exterminare în masă. Toți locuitorii orașului Leningrad și eu personal împărtășim și sprijinim întru totul năzuința dvs. nobilă și năzuința tuturor locuitorilor orașului Hiroșima cu privire la obținerea interzicerii folosirii armelor atomice și cu hidrogen.

Locuitorii orașului Leningrad știu bine nenumăratele dezastre pe care războiul le aduce popoarelor. În perioada celui de al doilea război mondial împotriva cotropitorilor germano-fasciști, orașul nostru s-a aflat 900 de zile în strînsoarea blocadei, iar populația pașnică a îndurat nenorociri groaznice.

La fel ca și întregul popor sovietic, locuitorii din Leningrad își consacră toate forțele luptei pentru pace, pentru întărirea legăturilor de prietenie între popoare. De aceea, salutăm din adîncul inimii apelul dvs. și considerăm ca sarcină cea mai arzătoare lupta pentru interzicerea armelor atomică și cu hidrogen ca arme de exterminare în masă a oamenilor, lupta pentru pacea generală.

Primiți din partea mea personal și din partea tuturor locuitorilor din orașul Leningrad, pentru locuitorii orașului Hiroșima cele mai bune urări de succese în lupta pentru pace, pentru prietenie între popoare".

Ministrul Afacerilor Externe al Turciei cere interzicerea armei atomice

ANKARA 29 (Agerpres). — TASS transmite:

Ziarele „Zafer", „Halksi" și altele au publicat declarația pe care Köprülü, ministrul Afacerilor Externe al Turciei, a făcut-o cu cîteva zile în urmă la Paris ziarului „Information". În declarație se exprimă neliniștea caracteristică pentru partenerii minori ai S.U.A. din blocul Atlantic, în legătură cu consecințele posibile ale folosirii armei atomice.

„Fără îndoială, a spus Köprülü, că descoperirile în domeniul energiei atomice, vor atrage după sine consecințe groaznice în cazul folosirii lor în scopuri de distrugere. În legătură cu aceasta este necesar ca folosirea acestei arme să fie interzisă și pusă sub un control sever. Tocmai de aceea, în scopul dezarmării generale, Turcia dorește încheierea unui acord internațional cu privire la interzicerea folosirii armei atomice.

Deschiderea la Pekin a Săptămînii filmului romînesc

PEKIN 29 (Agerpres). — China Nouă transmite:

La 29 decembrie, la unul din marile cinematografe din Pekin s-a deschis într-un cadru solemn Săptămîna filmului romînesc. Organizată sub auspiciile Ministerului Culturii al R. P. Chineze, festivalul filmului romînesc se va desfășura în 20 dintre cele mai mari orașe din China.

Luînd cuvîntul la solemnitatea deschiderii Săptămînii filmului romînesc, Tin Si-lin, ministrul adjunct al Culturii, a arătat că din filmele ce vor fi prezentate în cadrul festivalului, poporul chinez va avea prilejul să cunoască mai bine poporul romîn. Schimburile culturale intense dintre China și Romînia în ultimii cîțiva ani au jucat un rol de seamă în consolidarea prieteniei dintre popoarele celor două țări.

Mulțumind Ministerului Culturii al R.P. Chineze pentru organizarea acestui festival, Iacob Coțoveanu, ambasadorul Republicii Populare Romîne în China, a spus că schimburile culturale și artistice dintre cele două popoare reflectă țelul lor comun — construirea unei vieți pașnice, libere și fericite. În încheiere, ambasadorul romîn și-a exprimat dorința ca schimburile culturale dintre cele două popoare să se dezvolte continuu.

Printre cele 1.000 persoane care au participat la solemnitatea deschiderii festivalului se aflau și Si Lian, ministrul Justiției, U Siu-ciuan, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, precum și artiști și oameni de cultură din Pekin.

Au fost de față de asemenea reprezentanți diplomatici ai diferitelor țări acreditați la Pekin.

Conferința țărilor participante la „Planul Colombo"

BOGOR 29 (Agerpres). — După cum s-a anunțat, la 28 decembrie s-a deschis la Bogor (Indonezia) conferința primilor miniștri ai celor cinci țări asiatice participante la „planul Colombo": India, Indonezia, Birmania, Ceylon și Pakistan. Referindu-se la declarațiile unor personalități din cercurile Ministerului de Externe al Indoneziei, agenția China Nouă relatează că pe ordinea de zi a conferinței de la Bogor figurează problema realizării unei strînse colaborări politice, economice și culturale între cele cinci țări ale Asiei de sud-est.

Agenția France Presse anunță că la prima ședință a conferinței de la Bogor „au fost realizate progrese satisfăcătoare" în ce privește lucrările pregătitoare în vederea conferinței țărilor din Asia și din Africa. Aceeași agenție subliniază că la conferința de la Bogor primul ministru al Indiei, Nehru, și primul ministru al Birmaniei, U Nu, s-au pronunțat în favoarea participării R. P. Chineze la conferința africano-asiatică.

Problema participării R. P. Chineze la lucrările conferinței africano asiatice are un larg răsunet în rîndul opiniei publice din țările Asiei. Popoarele asiatice consideră că o colaborare între state, bazată pe cele cinci principii stabilite în declarațiile comune chino-indiană și chino-birmană, constituie o garanție pentru pacea și securitatea țărilor din Africa și din Asia.

A doua zi după semnarea acordurilor de la Paris ziarul cercurilor monopoliste vest-germane „Ost-West Kurier" scria: „Bursa de la Frankfurt a înregistrat o înviorare nemaiîntîlnită de multă vreme. Se anunță o sporire considerabilă și continuă a cursului acțiunilor în viitoarele luni. A venit vremea marilor afaceri". Negustorii germani de tunuri și de moarte își freacă mîinile mulțumiți. Ei visează să facă din nou „afaceri mari", visează munți de cadavre, grămezi de aur.

PUȚINĂ ISTORIE

Conducătorii concernelor industriei grele și ale industriei de război din Germania occidentală între care s-au remarcat puternicele concerne din Ruhr, au jucat un rol deosebit în ridicarea militarismului german, în dezlănțuirea băilor de sînge care au întunecat istoria ultimelor decenii a continentului european. Încă în aprilie 1891, un grup de mari monopoliști germani, în frunte cu Stinnes, Krupp, Kirdorf, au pus bazele așa-numitei „Alldeutscher Verband" (Uniunea Pangermanică) În programul acestei uniuni care nu era altceva decît o asociație a negustorilor germani de armament se spunea fățiș: „Scopul principal este de a interveni cu autoritate în determinarea cursului istoriei mondiale". Ce înseamnă aceasta s-a văzut curînd. În 1912 „Uniunea Pangermanică" a elaborat un memorandum in care se specifica: „sarcina imediată este formarea minuțioasă a unui stat major care să pregătească viitorul război... Avem nevoie de anexiuni la apus și la răsărit. Ne trebuiesc poziții solide in imensele regiuni ruse. E necesar să mărim simțitor posesiunile noastre coloniale". După ce a cauzat suferințe uriașe popoarelor Europei, imperialismul german a ieșit înfrînt din acest război. Dar chiar a doua zi după înfrîngere stăpînii monopolurilor germane au prins a se reface și a merge pe vechiul drum. Marile puteri capitaliste din occident, S.U.A., Anglia, Franța au sprijinit repunerea pe picioare a mașinii de război germane, cu scopul de a o arunca împotriva tînărului stat sovietic. Sub ploaia de dolari veniți din S.U.A. concernele morții din Germania s-au pus din nou pe lucru, „să determine cursul istoriei". Aceste concerne l-au adus la putere pe Hitler. Ele au înarmat armata hitleristă și au fost inspiratoarele războiului tîlhăresc în scopul jefuirii și subjugării țărilor și popoarelor Europei. Numele proprietarilor acestor concerne — Thyssen, Krupp, Haniel, Stinnes, Klockner, Reusch, Flick, Vogler, Poensgen, Dinkelbach, Pensch, Zangen, etc. — au devenit simbolul imperialismului agresiv hrăpăreț german. In noiembrie 1932, marii industriași germani, prin intermediul lui Krupp, Thyssen, Siemens și Vogler i-au invitat pe Hitler și Goebels la „Clubul industriașilor" din Dusseldorf. Acolo stăpînii concernelor germane au pus la dispoziția naziștilor mari fonduri pentru campania electorală și au elaborat un plan amănunțit de aducere la putere a clicii hitleriste. Cîteva luni mai tîrziu, în iulie 1933 Hitler, venit la putere, a convocat „Consiliul General al Economiei Germane" în fruntea căruia i-a pus pe aceiași Krupp, Thyssen, Siemens și Vogler. S-a pus atunci la punct un „plan general de însănătoșire economică" în care se spunea textual: „Economia germană are nevoie de un larg spațiu de expansiune... Cucerirea piețelor este un pas urgent și neapărat". Se cunoaște urmarea: cel de al doilea război mondial, cotropirea și jefuirea a nenumărate țări.

După zdrobirea militară a Germaniei hitleriste, interesele asigurării unei păci trainice în Europa cereau preîntîmpinarea renașterii imperialismului german agresiv, lichidarea concernelor germane și pedepsirea regilor tunurilor din Ruhr drept criminali de război. În acest scop, în hotărîrile de la Potsdam au fost prevăzute o serie de măsuri printre care decartelizarea industriei germane.

ÎN CULISELE „DECARTELIZĂRII"

Tratatul de la Potsdam glăsuia clar: „se va trece la lichidarea concentrării exorbitante a economiei germane în carteluri, trusturi, concerne și alte grupări monopoliste".

In Republica Democrată Germană au fost lichidate concernele iar monopoliștii au fost lipsiți de putere. În Germania occidentală nu s-a făcut însă nimic în această privință. Acolo au fost luate măsuri contrare literei și spiritului acordului de la Potsdam care garanta pacea în Europa, au fost încălcate fățiș prevederile economice ale acestui acord. De ochii lumii, propaganda americană a făcut o largă reclamă așa-zisei „decartelizări" și „reorganizări" a monopolurilor vest-germane. În realitate, sub paravanul acestor pălăvrăgeli s-a procedat la o regrupare și la o nouă concentrare a monopolurilor. Rolul principal în înfăptuirea acestor măsuri, care reprezintă o serioasă periclitare a păcii în întreaga lume, îl joacă în primul rînd monopolurile din S.U.A., care consideră lipsirea de putere a capitalului monopolist german ca o atingere adusă propriilor lor interese. Aceasta se explică prin faptul că după primul război mondial, capitalul monopolist german a încheiat cu monopoliștii din Wall-Street numeroase și importante tranzacții financiare. Intre anii 1924—1931 se îndrepta spre Germania un șuvoi neîntrerupt de dolari în vederea refacerii imperialismului german. Acești ani au constituit o etapă din cele mai însemnate în întărirea legăturilor dintre monopoliștii americani și germani. Legăturile acestea au devenit din ce în ce mai strînse, ele continuînd și în anii celui de al doilea război mondial. Se știe că monopoliștii yankei care aveau investite capitaluri în Germania au cîștigat mari sume de bani de pe urma gloanțelor și bombelor cu care soldații hitleriști îi ucideau pe cei americani. În anii de după război aceste legături s-au întărit, monopolurile americane controlînd peste 300 societăți industriale din Germania occidentală.

După război, monopoliștii germani aveau nevoie nu numai de ajutorul economic al prietenilor lor din Wall-Street ci și de sprijinul politic al acestora. Datorită acestui sprijin monopoliștii germani au putut încălca în liniște prevederile acordurilor care au pecetluit înfrîngerea Reichului hitlerist. Datorită acestui sprijin ei și-au reluat activitatea din plin sub camuflajul „reorganizării" confecționat de autoritățile americane de ocupație. Grupul de mari afaceriști stăpîni ai Băncii Germane (Deutsche Bank), și-au asigurat din nou controlul asupra unor întregi ramuri ale economiei vest-germane. Această bancă a stat încă la sfîrșitul secolului trecut la leagănul imperialismului german. Împărțită — de formă — în patru bănci diferite, Deutsche Bank își continuă de fapt activitatea sub paravanul „decartelizării" ca monopol financiar unic. De această bancă sînt legate într-un fel sau altul aproape toate marile întreprinderi vest-germane. Conducătorul băncii, Hermann Abs, fost consilier financiar al lui Hitler și criminal de război figurează în conducerea consiliilor de administrație a peste 20 de mari societăți pe acțiuni. Ca succesoare ale vechilor concerne ale fontei și oțelului au apărut în iulie 1951, după „reorganizare" noi concerne care, în comparație cu cele vechi sînt și mai puternice. Concentrarea capitalurilor a făcut asemenea progrese încît în noiembrie 1952 un număr de 22 de întreprinderi produceau 97,2 la sută din producția vest-germană de oțel. Numai succesorii concernului „Vereinigte Stahlwerke" produceau 33 la sută din cantitatea totală de fontă, 41,5 la sută din cantitatea totală de oțel și 36 la sută din cea de laminate. În felul acesta trustul oțelului ocupă și în prezent o situație dominantă. După el urmează concernele lui Krupp, „Gutehoffnungshütte", concernele lui Mannesmann, Klöckner și Hesch. Refacerea concernelor oțelului care au ocupat mereu locul de frunte în promovarea agresiunii militarismului german ilustrează de minune adevărata valoare a „reorganizării" și „decartelizării" operate chipurile în Germania occidentală. Trebuie să remarcăm aici că autoritățile americane au însărcinat cu înfăptuirea „decartelizării" industriei siderurgice vest-germane pe nimeni altul decît pe... Henrich Diukelbach fost director al celui mai puternic trust al oțelului „Vereinigte Stahlwerke". Caracteristica principală a pretinsei „reorganizări" și „decartelizări" a concernelor germane o constituie faptul că vechii stăpîni au rămas proprietarii uzinelor și minelor lor. Numeroși monopoliști condamnați ca criminali de război Fritz Thyssen, Hugo Stinnes, Fredrich Flick și Alfred Krupp au fost eliberați cu mult înainte de ispășirea pedepsei, luînd din nou în mîinile lor vechile proprietăți, conducerea concernelor. Alfred Krupp, odiosul fabricant de tunuri, eliberat din închisoare, a contopit mari mine de cărbuni și de minereu de fier precum și uzine metalurgice (în total 40 de mari uzine și întreprinderi) în uriașa societate „Hütten und Bergwerke A. G. Rheinhausen".

„CONSILIUL ZEILOR" DIN NOU LA PUTERE

În localitatea balneo-climaterică Bad Homburg din Germania occidentală a avut loc, nu de mult, una din acele consfătuiri care sînt ascunse cu grijă privirilor marelui public. Într-un cerc restrîns s-au întîlnit membrii faimosului „consiliu al zeilor" — așa cum se intitulează stăpînii concernului chimic „I. G. Farbenindustrie". Participanții la consfătuire n-au precupețit elogiile la adresa partenerilor lor, de peste ocean. Pentru asta ei aveau temeiuri serioase. Faptul că aproape toți membrii săi s-au mutat încă acum cîțiva ani din celulele închisorii vechii cetăți bavareze Landsberg, în cabinetele consiliilor de administrație de pe lîngă societățile chimice, „consiliul zeilor" îl datorește grijii protectorilor americani. Aceste societăți nu numai că n-au avut de suferit de pe urma „decartelizării" ci, dimpotrivă s-au întărit mult în anii de după război, potențialul lor militaro-economic e mult mai mare decît pe vremea hitleriștilor. Ca și în perioada „celui de al treilea Reich" vechii acționari ai concernului „I. G. Farbenindustrie" se îmbogățesc din nou de pe urma cursei înarmărilor. Monstruosul arsenal pentru produse chimice de război „I. G. Farbenindustrie" s-a pus din nou pe picioare. Vechile legături de cartel ale acestui concern cu monopolurile americane „Standard Oil", „Dupont de Nemours", „Ford", precum și creditele în dolari au ajutat la restabilirea regilor industriei chimice germane. E adevărat că pe ambalajul materiilor explozibile și pe cisternele cu combustibil pentru avioanele cu reacție nu mai poate fi văzută marca lui „I. G. Farbenindustrie". În fond însă, lucrurile nu s-au schimbat. Vechiul concern a reînviat lucrînd de formă, sub firma a trei concerne — societățile „Bayer Leverkunsen", „Farbwerke-Hehst" și „Badische Anilinn und Sodafabriken in Ludwigshafen". Aceste trei societăți strîns legate prin relații financiare dețin toate vechile întreprinderi ale lui „I. G. Farbenindustrie" și toate patentele sale. Și faptul cel mai vrednic de reținut este că, în domeniul economiei și politicii aceste trei societăți continuă activitatea concernului „I. G. Farbenindustrie". Proporțiile producției chimice de război din Germania occidentală au depășit cu mult nivelul anului 1939. Presa vest-germană a relatat recent că, de pildă, societatea „Farbwerke Hehst" a pus în funcțiune o întreprindere care produce anual 4500 tone fosfor. Această cantitate întrece de zece ori pe cea din Germania antebelică. În fruntea concernului reînviat „I. G. Farbenindustrie" stau aceeași criminali de război care au lucrat pe vremea lui Hitler.

Reînvierea concernului „I. G. Farbenindustrie" și a „consiliului zeilor" dovedește cît de mult a avansat militarizarea Germaniei occidentale, transformarea ei într-un arsenal de război, într-o bază a monopolurilor morții.

KRUPP ȘI COMPANIA ÎN PLINĂ ACTIVITATE

În Reichul de la Bonn monopolurile au căpătat posibilitatea deplină ca fără nici o îngrădire să-și refacă potențialul de război. Vechile concerne ale industriei de război reînvie și se înființează altele noi. Astfel la mijlocul anului 1953 a fost întemeiată o nouă societate pe acțiuni „Thyssenhütte A. G." ale cărei uzine metalurgice produc anual zeci de mii de tone oțel și fontă. Aproape în același timp a fost creat la Stutgart un nou cartel aeronautic „Aero union" care-și propune să fabrice în serie avioane și în special avioane cu reacție. Noul cartel e condus de fostul Wehrwirtschaftsführer hitlerist, Dornier care a condus sub Goering o secție specială de construcție de avioane. În legătură cu acest fapt, s-au grăbit să se reîntoarcă din emigrație o serie de constructori hitleriști de avioane printre care profesorul Tank, fostul proiectant șef al uzinelor Focke-Wulf. Constructorul de avioane Messerschmit, întors ceva mai înainte a început să construiască pe un teren al firmei Krupp din Essen o nouă uzină de avioane. Comitetul special al Bundestagului vest-german i-a acordat lui Krupp mari credite pentru trecerea la o masivă producție de război. În ultimile luni în paginile presei vest-germane au apărut astfel de știri: „Concernul Krupp și-a asigurat majoritatea acțiunilor societății americane pentru construcții navale Weser din Bremen"... „Concernul Krupp a obținut cea mai mare parte a acțiunilor societății „Ardeltwerke Wilhelmshafen"... „Concernul Krupp a cumpărat întreprinderile Dolberg A.G. din Dortmund". N-au trecut nici zece ani de la zdrobirea hitlerismului și cel mai mare concern militar al Germaniei kaiserului și al Germaniei hitleriste învîrte din nou afacerile sale întunecoase, pregătește febril moarte și distrugere. Ziarul „National Zeitung" a relatat deunăzi că 16 mari întreprinderi vest-germane au format o „Uniune atomică". Din acest concern atomic, face parte, printre alții, criminalul de război Flick, care în timpul naziștilor a cîștigat o avere uriașă din fabricarea bombelor. În prezent, în republica de la Bonn se fac pregătiri intense pentru crearea unei industrii producătoare de energie atomică în scopuri militare. Flick și ceilalți visează desigur, să adune noi grămezi de aur de pe urma bombelor atomice.

Actualmente, chiar după date oficiale vest-germane, peste 400 întreprinderi din Germania occidentală lucrează în scopuri militare. Ele produc avioane și piese pentru tancuri, vedete rapide, submarine, diferite substanțe explozive, fosfor pentru bombe incendiare, puști, grenade de mînă, mitraliere, mine, echipament militar, parașute etc.

Monopolurile vest-germane formulează astăzi în mod deschis aceeași politică și cer luarea acelorași măsuri revanșarde ca cele preconizate de magnații germani în ajunul celui de al doilea război mondial. Ziarul berlinez „Wirtschaft" a publicat deunăzi un program de acțiune al stăpînilor monopolurilor vest-germane care prevede între altele: restabilirea vechilor poziții cheie ale monopolurilor germane în străinătate, accelerarea pregătirilor de război, restituirea tuturor întreprinderilor care aparținuseră monopoliștilor germani etc.

În planurile lor, concernele morții folosesc puterea pe care o dețin în statul de la Bonn.

UN STAT AL MONOPOLURILOR

Faptele arată că în republica de la Bonn stăpînește un pumn de proprietari de concerne în ale căror mîini se află pozițiile cheie nu numai ale vieții economice ci și ale vieții administrative și politice. Se știe că Adenauer, cancelarul de la Bonn este legat în modul cel mai strîns prin interese financiare comune cu stăpînii marilor concerne și prin relații de rudenie cu magnatul Wehrhahn. Unul din cei mai apropiați consilieri și prieteni ai lui Adenauer este bancherul Pferdmenges pe care în 1945 americanii l-au recunoscut oficial ca fiind „unul din cei mai periculoși criminali de război". El este președinte sau membru în consiliile, de administrație a zeci de concerne și unul din cei mai bogați oameni din Germania occidentală. Pferdmenges e conducător al „uniunii democrat-creștine" adenaueriste și în prezent reprezintă statul de la Bonn la numeroase tratative internaționale. În componența Bundestagului vest-german pot fi văzuți alături de Pferdmenges reprezentanți ai aproape tuturor monopolurilor vest-germane. Acest lucru îl arată și mai izbitor componența guvernului de la Bonn. Cancelarul Adenauer reprezintă acolo interesele societății Rheinische Westfalischer Elektrizität Konzerne, ale băncii Oppénheim-Pferdmenges, ale companiei de aviație Junkers, ale societății Deutsche Lufthanse. Locțiitorul său, vicecancelarul Blücher reprezintă interesele concernului de război Flick, fiind unul din conducătorii acestui concern. Ministrul economiei Erhard reprezintă monopolurile din Ruhr. Ministrul de interne Schröder e omul de încredere al concernului Klöckner, ministrul pentru treburile familiei și tineretului, Würmeling este reprezentant al concernului bancherului Wehrhan. Astfel, devine evident că în Germania occidentală guvernul se află nemijlocit în mîna monopolurilor, a vechilor „conducători ai economiei de război" și criminalilor de război hitleriști. Și acest fapt explică atît caracterul fățiș tîlhăresc al politicii economice și interne a guvernului de la Bonn, cît și caracterul provocator și aventurist al politicii externe a acestuia. Trebuie remarcat totodată că cea mai mare parte din vîrfurile plutocrației aflate la putere la Bonn sînt formate din aliați sau asociați ai monopolurilor americane. Magnații vest-germani, laolaltă cu monopolurile americane, caută intens, de dragul profiturilor lor să transforme Germania occidentală într-un focar de agresiune, într-o cazarmă, într-o bază de atac în vederea dezlănțuirii unui nou război în Europa.

★

În prezent după încheierea acordurilor de la Londra și Paris, monopolurile vest-germane se pregătesc să joace din nou același rol funest ca și în ajunul celui de al doilea război mondial, rolul de incendiatori patentați ai Europei. Activitatea febrilă a concernelor morții din Germania occidentală prezintă un mare pericol pentru popoarele Europei și ale întregii lumi. Reînvierea concernelor germane înseamnă refacerea bazei și reazimului militarismului agresiv în Germania occidentală. Ea amenință securitatea Europei. Dar popoarele pot și trebuie să împiedice planurile sinistre ale concernelor morții.

EM. RUCAR

REDACȚIA: București, Piața Scînteii. Tel. Nr. 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.60.91. DIFUZAREA: Tel. Nr. 6.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.